

Luminița Suse

Geometrii singulare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SUSE LUMINIȚA

Geometrii singulare / Luminița Suse

București: Pro Transilvania, 2003

ISBN 973-8463-52-1

821.135.1-1

Luminița Suse

Geometrii singulare

Redactor de carte: prof. dr. **Tudor Opreș**
Membru al Uniunii Scriitorilor din România
Și al Academiei Internaționale "Mihai Eminescu"
Coperta originală: **Elena Boariu-Opreș**
Membră a Uniunii Artiștilor Plastici din România
Grafica: **Theodor Gheorghiu**

Editura **PRO TRANSILVANIA**
București, 2003

Câteva cuvinte despre o surprinzătoare poetă neobarbiană

Luminița Suse, româncă poposită de mai mulți ani în Canada, în dorința de împlinire profesională, nu și-a uitat hobby-ul adolescent care i-a adus în vestitul cenaclu școlar "Săgetătorul", astăzi cenaclul-junior al Uniunii Scriitorilor, neuitarea prietenilor și reputația unei reale speranțe a poeziei noastre tinere.

Contactul cu științele matematice și în special cu informatica – unde e un maestru "sans peur et sans reproche", a avut un efect similar cu acela pe care geometria axiomatică l-a exercitat asupra aceluși Ianus al literaturii noastre, Ion Barbu.

Pornind de la o poezie mai convențională, de factură "optezecistă", cu irezistibilă priză la generația ei, Luminița a evoluat în ultimele sale volume: "Sacrificiul mirării" (2002) și "Geometrii singulare" (2003) către o formă de poezie de o pregnantă originalitate și, aș îndrăzni să spun "unicitate", în peisajul obositor și monoton al unui postmodernism lănced și înecat în mocirla realității sordide de astăzi, postmodernism ce se poartă cu furie și este impins cvasi dictatorial de critici snobi în România, mai puțin ca o stare de spirit, cât ca o modă estetică a albatroșilor care, exilați voluntar pe pământ, uită și demonizează chemarea nostalgică e cerului.

Bogăția lexicului literar, jonglarea apropiată de prestidigitație a poetei cu neologisme de ultimă oră pe care uneori ți-e teamă să le folosești pentru a nu ameți pe cititor și a bloca comprehensiunea textului literar, construcția geometrică nu numai a versurilor dar și a poemelor purtând viguroase și uneori surprinzătoare ornamente

baroce de metafore, dau poeziei o faconță atletică, o verticalitate intelectuală și o putere fascinatorie similară "frumuseții" lui Baudelaire.

Constanța Buzea a sesizat o oarecare "răceală" parnasiană în poezia ei, însă eu simt cu seismografică precizie sub crusta câteodată dură și aparent înghețată, trepidațiile unui vulcanism interior bine strunit.

Dacă Nichita Stănescu trebuie să mulțumească măcar postum lui Ion Barbu pentru efectul ludic al sonorităților și muchiile cristaline ale poemelor sale, Luminița îi datorează recunoștiință marelui geometru pentru lecția de virtuozitate pe care i-a oferit-o.

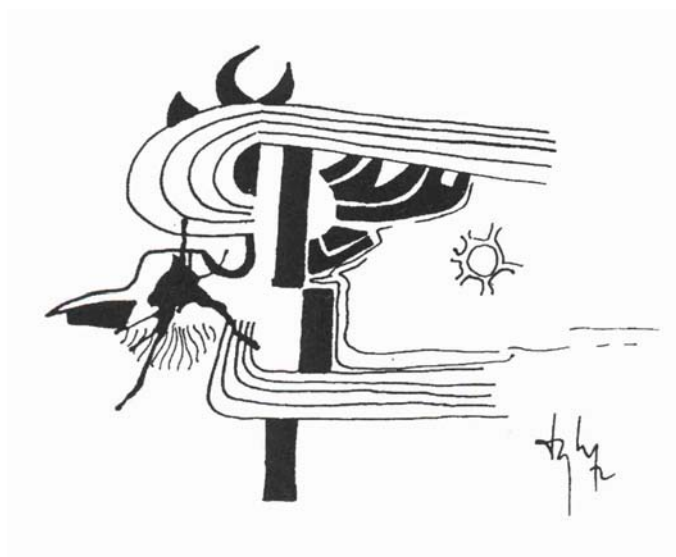
Geometriile singulare (declarată de altfel în titlu) ale sentimentelor și gândurilor care emit prin ciocnire sau curgere sunete ciudate, aproape extraterestre, conferă tinerei poete, ce se înfruntă cu materialitatea și metafizica verbului, ceva din măreția și asprimea efortului unor sculptori ai Renașterii.

Prof. Dr. TUDOR OPRIȘ

București, august 2003

Dedic aceste versuri acelor ce nu ostenesc a fi mișcați de uimire și a căror singură avere lumească este imuabila iubire pentru tot ce există.

Risipa albastră

Regele nimeni

Unul din celelalte motive de aur
pentru care exersam visând pe ascuns
antigravitația și mersul pe sus
era muntele nobil cu frunze de laur.

Dar el avea ochii îngropați în nisipuri
când plouam subliminal clipea greu
și înlemneau oarbe multiplele-i chipuri
păream vii, doar nemișcarea-i și eu.

Prin lacuri cu trestii din tâmpla senină
ningeam maci între gemene inimi,
coboram lichidă la buza-i prea plină
eu naiada muntelui, el regele nimeni.

Întâlniri virtuale

Ne întâlnim plenar în cuvinte sensibile
copleșiți de libertăți complinitoare de suflet
între două continente fizic incompatibile
nesupuse de tunet, necuprinse de umbrel.

Ne regăsim virtual pe frunți electronice
literele ne mimează în curburi splendide
emoții policrome ne-ating din inimi catodice
viețuim în colonii de silabe pe-ecrane livide.

Mai presus de orgolii carnale și piedici
ne înfiripăm prin ochii aprinselor monitoare
precum icoanele lucifobe tencuite-n biserici
ne iluminează invizibile scintilații solare.

Atât de seducătoare, poemele noastre,
curg firesc din esența căutărilor ancestrale
reinventăm biblioteci de cuvinte sihastr
din tezaurul întâmplărilor transcendente.

Cu sintagmele lumilor de mult scăpătate
traduse, transcrise, *in sotto voce* recitate
de îngerii bibliofili ai altor ecrane albastre
ne reconstruiesc ezoteric, cuvintele noastre.

Acolo, pe culme

Adinei Ungur

Drumul îl facem împreună
purtând genunchii crucii în creștet
dar pe creastă ajungem mereu singuri
cu spini de tristeți înhurate în frunte,
căci este loc numai pentru singularități
acolo, pe culme.

Cruciade punitivă de nori pauperi
și palme de ploaie uneori prea acidă
trec perpendicular prin noi
în fronturi paralele de undă albastră
migrând dintr-un univers într-altul,
acolo, pe creastă.

Senzația de gol este doar a prăpastiei,
se umple flămândă cu sângele izvoarelor
și carnea plăpândă de aripă,
noi ne ridicăm naiv la urechile vântului
și-i cuvântăm toată această risipă
acolo, sub cruce.

Să-ți pară rău numai de sărăcia de spirit
negociată în piață, și mercantile
măști de serviciu contra serviciu,
bucură-te pentru-acei tot mai mulți sfinți
converșiți la purtatul crucii în brațe
acolo, sub tine.

Plecările noastre

Sihastre
palmele noastre
două pantere
lipite de geamuri
își iau la revedere
în salturi pe ramuri
suprapuse
în sensuri opuse.

Albastre
plecările noastre
două translații
de plane
generează semispații
cu mișcări profane
pe-arcade nomade
retrograde.

În astre
buzele noastre
două arcuri întinse
mimează cuvinte
de neființă surprinse,
cuminte
gesticulez inițiativ
adio extatic.

Între brațele acestui bărbat

Între brațele acestui bărbat
volanul puterii se deșurubează curbat
din stern înspre teritorii rigide de fapte
O pereche de coaste flotante
semnalizează avarii esențiale de șoapte
Un cortegiu de broaște glisante
orăcăie despre orgolii până la moarte

Coastele de sine strunite ridică
marele zid de mângâiere ghimpată
Inima, o amuletă frigidă de sticlă,
oscilează sub oglinda retrovizoare
Gândul mărturisit e-un fetus de plută
rușinat să plutească-n suave izvoare

Un trandafir albastru vorbește neîntrebat
despre intoleranța la sporii de umbră
și obiceiuri de iubire la spinii de tundră.
Între brațele acestui bărbat
visând la vânători de ciute anemice
amușinez precum o lupoaică prea mândră
ostenită de închipuiri matusalemice.

Iubirea ca o seceră albind

Doream să nu-l fi știut așa murind nicicând, nicum
iubirea ca o seceră lovind atât de viu, atunci și-acum
când întunericul îl sfâșie pe margini roșii de retine
și în livada ochilor cresc sfârcuri ocru de smochine.

Doream să nu-l fi știut tăcând așa oricum, oricând
iubirea ca o seceră în carnea-mi verde ruginind
când umerii sângerează lanțuri de mine mai străine
și brațele încărunțesc a umbrei lui iubind zidire...

Așa îmbătrânesc, neliniștind tot mai albastră-n sine
necoaptă-n verde, Doamne, și-atât de tânără-n iubire.

Perpetuum Mobile

fiului meu, Vladimir Valeriu

De prima lui zi suspendat
în șnurul ombilical al dimineții
tremură încruntat
- ce bătrâni par nou născuții.

Picioarele lui
perechi de unghiuri obtuze
oscilează bizar,
merge cu capul în jos
între pământul lenticular
și cerul meu
în primul albastru pătrar.

La primul pas
ușor dezarticulat
face o încercare matură
de reatașare
la orizontul curbiliniu,
pământul mă doare
el râde și mă cutremură.

La al doilea pas
o nouă vultură îl inițiază
în spații de mine străine,
el gângurește și crește
firesc din sine,
învață geometriile singurătății
și legile ei de mișcare,
repetă silaba primordială
a mumii.

În semispațiul din spate
secera Lunii
secționează grandios
placenta tristeților remanente
de agitația prezenței lui
curente.

E ora șapte
mai am cinci pași de granit
până la noapte,
soarele lui e la zenit
despre mișcarea neinițiată
vorbește Mariei și nenăscutului,
va fi și el tată.

Lullaby cosmic

Nani nani oriani
unicornii pasc platanii
curg elanii și vulcanii
Sirius A e pe zenit
Sirius B a asfințit
apa-i bună de dormit

nani nani oriani
în oceane sar delfinii
și pulsarii, quasarii
două move supernove
nebulose inelare
din trei galaxii spirale

nani nani oriani
vin prin valuri fumigene
printre gene și antene
magul Ene Diogene
taia Gogu inorogul
tanti Anhii pe la branhii

nani nani oriani
se scufundă cormoranii
ard cu meteori castanii
leonide, cefeide
somniale atlantide
și matrice androide

nani nani oriani
se alintă diafanii
pe comete somnorete
Sirius A e în eclipsă
pe orbite dorm navete
și planeta pe-o elipsă

nani nani oriani
puii mamei năzdrăvanii
somniale, mititeii
zboară visele rotunde
și fotonii dorm în unde
printre astrele fecunde

De vineri nu mai suntem tineri

Aveam atunci doar versuri de-nceput
timpul gesta în cele mai oculte cercuri
brațele mamei se despleteau din lut
tata le săruta-n amiezile de miercuri
când primăvara încă mirosea a lapte
noi ne-ntorceam acasă după ora șapte.

Poveștile din seara zilelor de joi
nu se mai terminau cu happyend
la radio se anunțau averse noi de ploi
bunica asculta clipind intermitent
crescuseră dincolo de pat, nepoții,
nu-i mai zărea prin crăpătura nopții.

De vineri nu mai suntem nici noi tineri
memoriile consemnate în agendă
au calități potențiale de legendă,
copiii noștri au crescut și vor să fie liberi,
ne depășesc sonor mașini bizare
călătorind cu ei prin teritorii singulare.

Acum petrecem diminețile de-apoi
sorbind cafeaua rece în marsupiul iernii,
vorbim la telefon de-ale timpului nevoi
cum scârțâie genunchii, cum tac eternii,
pândim duminica la colțuri, de nebuni
neliniștind fecunditatea zilelor de luni.

Sonată pentru alge

Iubite, ce transparent ești,
nu este-a mea copilăroasă obsesie
ci insomnia evidențelor firești
ce tulbură și apele-n transgresie.

Înoată lângă mine pân-adorm,
nealintate, genele naiadelor orfane
s-or strânge-n solzii unui somn enorm
înfășurat în ale apei verzi membrane.

Iar dacă-n clipocitul din timpane
trezite de-ale valului înalte-armonici
sirenele vor fluiera-n tandem canoane
atunci ne-om undui și noi, patetici.

Albăstreaua sălbatică

Oriana, îmi permit gestul nebun
să-ți scriu că ești o femeie albastră,
ieșită din comun.

Asemeni apei ce iese din matcă
să inunde șesul cu ambiții marine,
îmi pari a fi acea algă
ce conjugă verbul a undui
la timpul mareele dăruitoare de sine,
în timp ce singura risipă albastră
convertește norii deasupra capului
în averse lacrimogene.

Tu ești nestatornica scânteie,
mai mult sensibilă decât accesibilă,
spirituală și senzuală – femeie
în aceeași măsură feminină și fertilă,
și cu puțină imaginație,
chiar și constelația Orion, în apus,
are însemnele tale de grație
femeia fluture cu albăstrea pe tâmplă
denumită științific centaurea cyanus.

Cu tine nebuloasa mea din ametist
sunt mai mult ultraviolet decât trist,

Romeo Rostas

Romeo nu mai există

În timp ce - eminemamente albastră –
eu, neînflorita,
mă dezvoltam în serie Fourier în glastră
eu, neiubita,
mă trezeam la realitate,
când ultramarină când infraroșie

eu, neprețuita,
mă distingeam nepereche din anonim
eu, neîmblânzita,
mă visam în brațe arhetipale de bărbat

așadar, în tot timpul acesta de interimat
al cavalerul mioritic virtual
mai puțin ca perfect și mai mult ca trecut,

Eva se iubea incestuos
cu o coastă cartilaginoasă
din care ea însăși fusese plămădită

Afrodita se năștea foarte ingenios
din placentele marine,
neasemuită

Julieta, asculta manele extrem de tristă
executând sepuku pe coji de măr
mai verzi decât decente

toate acestea se întâmplau într-adevăr
pentru că Romeo nu mai există.

Sinergie sangvină

Ascultă tobele acestui infern
și a inimii predică,
cunoaște-mă de lângă stern

acolo trudește un războinic faur.

Gravează a mea cronică
pe fiecare biceps,
cu mirări de sânge și aur
- ediție princeps.

În mine se desfășoară istorie.

Prin teritorii capilare
mă pelerinează cu glorie
cruciații dinastiilor arteriale

și un popor de meduze albastre
urmărite în purgatoriul cărnii
de acești călăi ai clipei din astre.

Masacrele vremii
acolo se-ntâmplă
cu lăncii și săbii, strămoșii
îmi bat ritmul luminii în tâmplă
corpusul-undă, corpusul-undă,

maree roșii
haiducind prin artere
de la inimă înapoi mă inundă
până dincolo de piele.

Ruperea de apă

Se rup așchii de piatră din mine
țâșnesc scânteind solzii de mreană
parcă aș fi o fântână arteziană
de micașturi cristaline!

Odată, am avut curajul acela rar
să evadez zburând din fântână;
m-am trezit sprijinind pe frunte,
goală-n țărână,
un alt fel de albastru plinar
unul mult mai ușor
dar dezrădăcinată din unde
mă uscam de-al apelor dor.

Maree verzi se lamentau bacovian
sub tălpile mele și ale altor solide,
oamenii-mi păreau un fel de struguri
corpurile lor calde, arhipline
aproape lichide
se dedublau în umbre de friguri.

Uneori,
lipsa de mine
a adâncurilor de sine prea pline
șuiera dureros în lacrimi de sori,
mă alinau, clipocind sacadat,
doar ale ploii acorduri torențiale.

Pigmalion m-a selectat
pentru finisări esențiale
într-un grup statuar gigantesc;
să n-aveți grijă, o să-mi fie bine,
vă mulțumesc...

Telegrama

În memoria bunicului meu, Alexandru

Sub nivelul apelor se răsuceau
vârtejuri reci de potcoave,
se ridicau viituri de vapori
din crupe sure, grumazuri suave

fulgerele zdrobeau sub copite
nechezat de cai speriați
și cornee de lacrimi ciobite
peste treisprezece nouri pătrați

se distilau cu disperare și spaimă
apele aceluși potop fără țel,
plângea în căpăstru mânzul rebel
al literelor din telegramă:

*Dunărea s-a revărsat
între Hinova și Ostrovul Corbului.
Bunicul tău s-a prăpădit împăcat
salvând călușii Domnului.*

Rezervații pentru noi

Îngeri, printre oameni...
pășim livizi pe mă răcinii din umbrele lor,
flori roșii de ciulini
ne incinerează în țărână urmele zborurilor.

Poeți, printre oameni...
stihuim cruditatea sâmburilor de stele,
ne recunoaștem după lumeni
licurind în rezervații terestre paralele.

Noi, printre oameni...
ne salutăm înclinându-ne tâmplele la fel,
gesticulăm mulțumind asemeni
când ne spun siderați: *voi sunteți altfel.*

Gest singular

Motto: *"Mediocritatea sentimentelor e uneori mai
cumplită decât deciziile zeilor"* – **Nina Cassian**

Disociată de omenescul demers
de-aranjare verticală, o cărămidă - o clipă,
eu am turnat fundația iubirii în sens invers.

În mine-a germinat o floare de cactus
și a crescut descendent din albastra risipă
peste-al timpului lapsus.

Gestul meu singular a rămas suspendat
între tâmplele celui mai iubit bărbat.

Îngere, nu mă prinde de călcâi

Îngere, de astă dată
nu mă prinde de călcâiul iubirii,
lasă-mi nesăgetată
carnea acestui obraz plutitor
preț de o unică nebunie

ca niciodată
scapă-l necuprins de curgerea
vreunui vulnerabil izvor

și nu-mi altoi zâmbetul dintâi
cu agonia nemeritată
a spinului din moalele privirii

lasă-mi neînvins
bobocul pasului frânt din călcâi,
singurul meu sentiment
corupt de primăvară
până-n mugurii nemărginirii.

Ultimul emisar

Toamnă udă
îți ofer trupul mirării
îmbălsămat cu uleiuri de umbre

ți-am iertat stângăcia înstrăinării
și înfumurarea crudă
a zilelor sumbre

primește caravana mea de lumină
cu oseminte de cristal
și duhul acestui emisar al iubirii

din ochi i se scurg mântuite de vină
izvoarele deșertului de-opal
din ele-au băut sânge albastru, emirii

alege pentru-al iernii tezaur
bobul răscopt din spicele ploii de aur.

Zborul imuabil

Speculum Mundi

Există ceva magic în oglinzi,
se întâmplă când privim prin noi
și vedem aripi de noapte
crescând din umerii stelelor.

Ne miră indiferența vidului cosmic
la nefericirea plămânilor
ce nu pot face depozite de aer
pentru spațiile închise din retine.

Cineva plantează generos cruci
să însemneze locuri de trecere
și orice intersecție este guvernată
de al cincilea punct cardinal
mobil pe axa Jos-Sus.

Acolo Sus
zborul cu picioarele este interzis
și amendat prin confiscarea penelor
înmugurite pe elitrele sufletului.

Aici Jos
o aripă aspiră la un salt ascendent
cealaltă are rădăcini în pământ
și face politica zborului.

Corpul deținut la mijloc
se complăce în ritualuri carnale
și ne dor imaginile din oglinzile irișilor
tot mai goi de magia iubirii.

Zborul imuabil

În nici o oglindă nu-s aceeași imagine,
reacții ireversibile-n celule mă dezvăluie
permanent lutului moale ce voi fi devenit
din filonul genuin ciugulit inconsecvent

de păsările clipei, iar de ridic privirea
mă văd la fel, un nor adesea-n destrămare
ori aderând la corpuri mai cuprinzătoare
complice la furtuna ce dezgroapă rădăcini

și mă desfășoară pe suprafața apelor
lest plutitor - ofrandă spre evaporare.
Dar oare, nu-i frontul de nori același zbor
de experimentare al izvoarelor primordiale?

Ai observat și tu? Volume uriașe de apă
experimentează zilnic înălțarea reiterând
drama atavică a predestinatelor căderi
în condensări aleatoare de ploi și de ninsori.

Axis Mundi

Sunt axa cu prin care timpul se evaporă
la plus infinit
și fulgerul se scurge în sens invers.

Jos, râde un demon cu ochii galeși,
modelează aripi de lut până-n pământ
mușcând din inimi într-o livadă de cireși.

Sus, plânge un înger în mătăsurii,
cântă la harpă despre păsări eretice
și zborurile lor predestinat incomplete.

Cobor obrazul în bernă,
axa se inversează, oscilează
și se oprește transversal pe pământ,
cruce între sensul păsării ce-aș fi putut fi
și direcția întâmplării singulare ce sunt.

Zborul vulnerabil

Uite cum îmi cresc aripile, bărbate
în funcție de ce parte a sufletului
suntem și sub ce unghi de reflexie bate
copita de sticlă a sărutului.

Iată, acum îmi ard planările tremurat
în cele două aripi dorsale nebune
una în soare-răsare răsfață-un bărbat,
cealaltă ceartă-un copil la soare-apune.

Se molipsesc șoaptele de tăcere, iubite
ne rămân sechelele cuvântului mirabil
- solzi pe scheletul poemelor răstignite
calcinat de explozia zborului vulnerabil.

Transparentă

Oasele ne sunt din ce în ce mai goale
din ele se scurge-a timpului esență,
simțim cum măduva depărtării, moale
ne-mpământează aripile în absență.

Umerii ne sunt din ce în ce mai plini
însângerați latent de-albastra năzuință,
purtăm averi poveri de astre și de spini
îmbătrânind cu generoasă îngăduință.

Și numai zborurile vagi din altă lume
ne merită apropierea când se-nalță
până la sanctuarul regăsirilor postume
cu-a îngerilor nefirească transparentă.

Obsesia zborului

Zbateri nostalgice, salturi remanente
izgonite de vii prin poarta din față
revin lovind din aripi insurgente
în geamuri nude, placate cu gheață.

Regretul repetă aplanări consistente
dar orgolii acut împerecheate pe sfoară,
vagi asimetrii și neînțelegeri insurgente
ne-mping și ne-nalță în viscol, afară.

Din stânca minții îndelung cioplind
incompatibile răstălmăciri gemene,
geometrul sorții sapă prelung răscolind
nezbaturi în viitorul de cremene...

Unul din noi

Unul din noi zboară
fâlfâind asimetric din gene,
unul din noi coboară
din hemoragice apusuri, alene

ne întâlnim în zona unde
ochiul și umbletul se inițiază
în substituții mutuale rotunde
și vulnerabila separare cedează

ca și cum corpul privirii pășind
asfințește în brațele aceluia temut
neclipit de felină pândind
mișcarea, într-un iris de lut.

Despre iubire, numai de bine

Despre imuabila iubire vremelnica ei pomenire, cu-elice tenoare de-oțel răsucind mirări fără țel,	să tăcem numai de bine fie-i înghețul cuminte viscolit aiurea-n turbine undeva prin morminte.

De câte ori deschid acest subiect nimicitor
mi-aduc aminte de-acea geană proscrisă
fâlfâind în vrie, de-atâtea ori mult prea sonor,
ruptă de vie din priviri, condamnată și închisă
la conservare silnică-n congelator
pentru descurajarea oricărui vis de viitor.

Iar dacă mi se face dor, nimicul aparent liniștitor înghit meduze terne, cu graba orelor moderne,	deschid robinetul și sorb din contagioasele izvoare, melci de nisip și sare, cedând ușor acestui morb

al singurătății zborului înălțător de sine.

Spovedanie

Mărturisesc o dată pentru o mie
de mii de ori, părinte,
eu îmi duc crucea dublă în brațe
cu lăcomie cuminte
și visez musculatura zborului
ca o obsesie imaculată a cărnii.

În acest osuar temporar de tentații
remanent păgâne
mi-e sternul ruginit de-a sângelui
corozivă sfințenie
și înnobilat de primordiala
pereche de coaste divine.

Mărturisesc de fiecare dată, părinte,
sunt dependentă de ignoranța
fanatică a renașterii.
În apa păcătoasă din mine
o uzină de celule agnostice sărută
falangele religioase ale cunoașterii
nelimitată de sine.

Cu moleculele acestui destin de plută
gândesc înotul ca un zbor
scufundat exhaustiv în lutul albastru
al iubirii mele terestre rebele
și în fiecare aripă duală de nor
mi-e foame, sete și dor
de mersul biped al dorințelor mele.

Mai puțin vinovați, oare?...

Când m-ai ridicat în brațe
dezlipind din pământ umbrele aripilor
și penele privirilor mele debutante,
am decis, bilateral vinovați de iubire,
să ascundem amprentele sărutului
și necuviințele planărilor colante
dezarticulate peste buzele ochilor.

Dacă acum șchiopătăm de-o îmbrățișare
și clipim poeme în priviri ilizibile,
suntem mai puțin vinovați, oare?...

Mateiada

Lui Matei Ghigiu

A trebuit să exiști tu
- renegația negației -
penultima zecimală a creației
crampa numărului pi supra nu,
radicalul mirării la pătrat,
haloul semantic posedat
de *nocta ornitorincului de cristal*

și în colonia *gravizilor cu poezie*
în ultimul hal
s-a născut *oanamia* fără anestezie
din versuri siderale

s-au întâmplat *atrocități suave*
în cochilii poliedrale,
neortodoxe *convertiri la iubism*
și beții pe buze concave
de prea mult lirism

pe frontul îngerilor dependenți
de stihuri fruste
s-au purtat melci colanți
și fluturi delicvenți pe sub fuste

toate acestea au fost (*și multe alea*)
pentru că în *sala de așteptare*
tu ai semnat un contract ludic
cu moartea - trișoarea -
într-o infinitate de exemplare
pentru un zbor unic.

Amurg

Demiurgii zilei aruncă
lesturi vii de umbre
spre miazănoapte.

La antipozii planetei
călăii clipei incendiază
pe nicovala orizontului
aripi nevrednice
de zboruri nocturne.

Peste umerii luminii
zdrește de frig
viscolesc pașii privirii
neînfăptuiți încă.

În mine
înnoptează zone albe
insolite izvoare
pe hărți secrete
neumblate nici de ninsoare
neninse de niciun umblet.

Fractura din aripa stângă

Din poemele lui cu litere mărunte
au rămas oseminte de cuvinte

azi le-am dezgropat dintre relicve
cu semne diacritice pe claviculă,
sub o schelă de tibii și tigre
silabele îndurau a iadului caniculă

orbite lipsite de glande lacrimogene
nici de milă nu puteau să-și plângă,
fără mușchi, nervi și tendoane
cu ce să mai mimeze Demostene
discursul iubirii din aripă stângă?

Turnul Babel plăsmuit din cuvinte
îl locuiește acum mizantrop și paralytic
fostul poet, popoarele lui nesfinte
și cariile ce rod din scheletul ciuntit
al sentimentului cândva monolitic.

Nu este suficient să fii doar puțin smintit
să dărâmi sanctuarul unui vis megalitic.

Memoria apelor

Pe locul unde m-a ridicat în brațe
a rămas o cumpănă de fântână
plină cu izvoarele zborului primordial
botezat în ape atât de limpezi încât,
prea pline de neîncepturi,
pe zenit se proiectau îmbrățișări
revărsate peste margini de ciuturi.

Spre nadir, ultimele stângăcii
se predau inocent privirilor în cădere,
instanța secetei din noi
condamna necruțător la săruturi
zidite sub frontiere lichide de piele
în haosul dinainte, în echilibrul dinapoi.

Pe harta albă a marelor neîntâmpate
teritoriile de intenții suave
erau atunci atât de tulburi încât
între palmele noastre
albind nervos pe muchii de scuturi
se scurg și astăzi hemoragii albastre,
umbrele răscoalei noastre lichide
țintuite în veci la capetele tăcerii
se urmăresc însetate
într-o cumpănă neclintită de fântână.

Din nou despre livada iubirii

Ce alt deznodământ să fi avut
-dincolo de toamna mareelor sărate-
setea din aspirația acelu prim sărut
învinețind coapsa prunei necoapte?...

Fii tu anomalia rară, mă-ndemnam,
izvorul zborului supurând din umăr
l-o vindeca de seceta albind în ram
și stângăcia sâmburelui tânăr.

Nu cred c-ar fi putut rodi mai mult
decât un bob de strugure nomad
zdrobindu-se bezmetic și ocult
cu teama fructului de exportat în iad.

După atâtea anotimpuri succesive
mi-aduc aminte-n fiecare umăr
cum mă-mbrăca cu umbre posesive,
ce crud era și nesfârșit de tânăr...

Nici după ce privirile...

Nici după ce se descolăceau
concentric
privirile nu renunțau
să se-nnoade șerpește simetric

din ram în ram,
sâmbure corupt la marele fruct,
cu ardoarea ultimului gram
de verde fecund.

Maree de arome caduce
răzbunau fiecare sărut vegetal
învinețind dulce
coapsa prunei răscoapte letal.

Supurând seva zborului, oarbă,
peste inerte legume,
comoțiile căderilor în iarbă
compromiteau recolte antume.

Nu ne vindecam de priviri
și morbul apropierei
nici când asfințeam prea subțiri
dincolo de frontierele pielii.

Mi-aduc aminte-n fiecare umăr
aripa solzilor de salamandră udă
tu, pârguitul meu de tânăr
eu, neîncepta ta de crudă...

Conviețuire cu rana

Clopotele acestui oraș
nu se aud niciodată
bătând

în biserici se aprind
becuri cu neon
în loc de lumânări
și din tavan
se aud torcând lumină
pisici evlavioase

flăcările sunt interzise
ca și cum
în inima focului sacru
e o rană deschisă
precum o trâmbiță spartă
din care ar putea curge
arzând
viii și morții
șuierătoarelor neliniști

în zori, păsări de sticlă
se dau peste cap
fluierând
în clopotnițe vegetale

atunci scot din ochi
pansamentul nopții
și suflu verde
în focul de paie al zilei.

În căușul palmei

De câte ori întredeschid palma
văd duhuri de izvoare și de plante
din canioane decolând de-a valma
- e furtună de nisip pe Marte.

Cu degete mijind din muchii de aripă
opresc în pumn planările glisante,
înlăcrimez a zborului vuind risipă
cu nouri purpurii și ploi volante.

M-aplec peste planeta cărnii mele
și sorb prezentul din căuș de piele.

Inițierea licornei

La miazăzi, călăii clipei se pregătesc
să incendieze zilele neinițiate încă.
Ambră topită inundă caverne vegetale,
umbrele se iubesc străine pe-asfalt,
în piețe bufonii calcă pe tăciuni,
din vitrine stradale, manechine laice
varsă balsamuri și blesteme inflamabile
peste biblioteci volante de rugăciuni.

Visez un zbor ce n-apaține-acestei lumi.

La miazănoapte, demiurgii clipei
răstoarnă comete din conuri de umbră,
zdrențe de lumină peste umerii lumii
închipuiesc pașii mei neînfăptuiți încă
netezind înainte drumuri de zi,
umbra-mi hrănește guri de pământ
cu relicvele dorințelor neîmplinite
și zboruri reiterate derizoriu în minte.

Mi-e tare dor de cumițenia iubirii dintâi.

Oarbă, bunica-mi descântă șușotit
echimoza sângerândă din frunte
și ca un dinte aproape târziu de cristal
cornul nebotezat al licornei erupe rebel
dezlegându-mi aripi din stâncă.
Tatuată pe crupa stângă și tâmplă
port crinul eclipselor parțiale de stele,
astfel, mă pregătesc de prigoană

cu ultimii ani stigmatizați de neantul din ele.

Miezul stâncilor

Îmi par lipsiți de miez
copacii iernii,
păsări degerate planează
de pe coaja albastră
în marele gol al pământului.

Acolo plecăm și noi
să îngropăm aripa stelei
din care ne naștem.

Nervuri oxidate concentric
rămân singurele mărturii
biografice
ale sublimării noastre
în miezul stâncilor megalitice.

Adevărul eliptic

Logica mănușilor și dinamica perspectivelor

Ioanei Andreea Ștefănescu

Perspectivile se schimbau dinamic
la fiecare pas de uriaș, albastru
închideam o ușă, o înfruntam pe următoarea
și ușile scârțâiau toate la coadă
bizare precum coperțile de romane SF.

Mănușile tatonau mai întâi clanța de serviciu,
doamnă secretară, am o constrângere de mână
fierbinte ca o cafea turcească cu leuștean
maleabilă ca un compromis cu Johnny Walker.

Oh, perfect, o s-o transmit somității de dincolo.
Știai că fumează? De unde să știi, din cărți?!?
Nu face nimic, Domnul nu citește,
doar vorbește și alții îi scriu pildele.

Am pierdut motivația mănușilor
undeva pe o stradă muzeu,
orice plimbare pe Unter den Linden se termina
cu perspectiva izbirii elastice de-o poartă de fier,
eu am în sânge istoria *înaltelor porți*,
ce știți voi?...

În privința porților
perspectiva este structural diferită,
nu mai ești încadrat de șase ziduri
ci separat de apus printr-un zid orizontal
de beton, fratele tău decedat a scris
die Gedanken sind frei
pe o cărămidă de hârtie,
ai primit-o moștenire prin poștă
și o porți în buzunarul din gând
al unui trecut demolat.

Aici unde sunt, număr ușile pe degete,
la mașină, la cabina de probă,
la dulapurile zidite în perete, în esență
la intrarea și ieșirea în-din zona ambițiilor.

Ușile lifturilor se deschid singure
dacă ai încredere și răbdare
media de viață a perspectivelor agnostice
crește direct proporțional cu suprafața,
în picioare pătrate, a biroului
cuburile au intrare dar nu au tavan
sky is the limit,

mănușile nu sunt angoasate de lipsa clanțelor
aruncă sentințe cu burice electronice
și perspectivele se strâmbă staționar
la orice pas de pitic roșu.

Sfere de vedere concentrice

Expresii curbe de vedere, definire și îndurare
cuvintele vinovate de lipsa mutualului discurs
perpetuează schisma păcatului biblic
și când se-ntorc ca pietrele aruncate-n sus
mă învelesc din sine răsărind întâmplător concentric
religioase sfere patriarhale de tăcere.

Nu sunt doar eu multiplicată în orice perspectivă
detaliile mă denunță iubind exponențial
același cavaler arhetipal pe care-l strig Quidam
de parcă-n universul plauzibil o oglindă selectivă
în mine-l recompune din rana cuvântului primordial
rostit cândva aleator de-un inconștient Adam.

Ca orice minune asupra căreia m-aplec cu teamă
că ar putea fi atât de consistent adevărată,
muzica sferelor mă înobilează fluierând hilar
din chiar încheieturile umerilor mei de-o seamă
precum doi bărbați incendiați de optimistul vânt solar
reiterând în plan astral o cruciadă expirată.

Acum când ultimele harfe sinistrate ale minții
se tânguiesc distonant din inimă până la tâmpile
și ipoteze incomplete gravitează în jurul frunții
enuț verdicte polisilabic, mărginit și monoton,
știind că adevărul despre semispațiul viu din spate
e în umbrele din fața mea, cum ar fi spus Platon.

Realitatea converge ca o acumulare subiectivă
a șirului de truisme genuine originând din mine
și-mi pot reconstrui întreaga ființă din fragmente
cu-aceste litere gravate într-o proiecție emotivă
a unui Dumnezeu de suflet șlefuit cu palme caudine
într-un prezent nealterat de false sentimente.

Adevărul eliptic

Cu-acest ulcior chiar și planeta
se va fi rotind în sens invers.

Niciodată sătul, el mușcă
și din buricul gol al merelor de ceară
căzute dintr-un automat defect, în mers
iubește femeia cu ochii și cu dinții strânși
să nu-l doară coarnele tăcerii
protuberând din privirile-i concave
până la izvoarele durerii
cu revărsări ce tu nu poți să pricepi.

Ție ți-e dat să afli adevărul eliptic
despre trăirile convex suave
și că-i la fel de dureros să le menții
cât este de simplu ca să le concepi.
Tu îl vei trece de mai multe ori
peste același pod de fier
de fiecare dată, încetinind,
îl vei ierta de judecata furcilor caudine,
de sub pedala frânei se vor auzi
proteste telurice de greier
și-n tine vor accelera femeii sublime
ce nu-i vor aparține.

Peste doar trei zile terestre
acest ulcior de lut crăpat
crede-mă, o să dispară garantat,
spunea, mușcând din măr,
ghicitoarea în cioburi de ferestre.

Dimineață de aprilie

În dimineața aceea de aprilie definitiv
ningea viril peste tendoane nervoase,
magnolia înflorește constrânsă imperativ
din sfârcuri verzi de măslina pioasă.

Ne întregeam într-o disociere mutuală
de forma paradisiacă a iubirii de-apoi,
goluri de aer alterate de tornada carnală
se-nveleau cu pielea năpârlindă din noi.

În dimineața aceea coruptă de fapte
aprilie suspina nepermis de plenar
se-auzea scâncet până-n cercuri înalte
dezrobit de senzualitatea unui chenar
umplut cu lenjerie sepia și naftalină.

Și cum sfinții aveau dezlegare la pește
harpoane de cristal flagelau în lumină
carnea păstrăvilor albaștri de munte,
era aprilie cu embrioni de magnolii, firește
și nașteri premature de vise cărunte.

Neînchipuire

Celulele noastre sunt laboratoare chimice
iar noi - neînchipuit de periculoși,
stelele ne urmăresc ciclopic
de la foarte mare distanță
și cineva din spațiu
aruncă pietre
în noi
le ardem devreme, încă din stratosferă.

Cu lumina
am încheiat pact de neagresiune,
îi permitem să ne distileze marea plângerii
și să ne dea de gol expresia ochilor
în văzul tuturor.

Seara ne aprindem
intermitente flăcări de brichetă
nu ne mai lipsim și nici nu ne mai ajungem,
alergici, greierii mușcă din sporii fumului,
lasă-i să amenințe
că ne vor scufunda insula
cu bomba atomică sau război psihologic,

lasă-i să amenințe
că ne vor confisca marea
amprentele din nisip și sarea din lacrimi

ei vor trâmbița toată noaptea, oricum
cui îi pasă?
Pe ancora noastră
n-o să vină nimeni în inspecție,
nici o instanță nu ne va condamna
această transcendentă stare de agregare
- suntem neînchipuit de inflamabili împreună.

Întâlnire cu Adria

Gabrielei Martin

Ne-am întâlnit, în sfârșit,
undeva pe Younge Street
într-o cafenea franco-italiană.

Dimineața-și lingeă penultimii tigri
născuți din flori de valeriană
pe-asfaltul gri.

Lângă noi se adunau frunți de licorne,
rumegau trecutul desfășurat pe masă
își scuturau ritmic coamele enorme,
cu tălpile tu sprijineai o focă nisipoasă
întoarsă cu înotătoarele dorsale spre lume.

Și când din dunga cerului a plouat
am făcut schimb de volume.

Foca s-a-ntors tentativ pe partea fierbinte,
Madona din stânga pruncului ne-a fotografiat,
în marsupiul luminii, tigrii scânceau cuminte
iar licornele levitau diafan în aerul rarefiat.

Când am plecat,
fețele noastre întoarse spre miezul luminii
licăreau naiv în inima revolută a mulțimii,
dintr-o dată, mult mai bună, ai remarcat?

Valori de palmares

Ultimii elefanți asfințind violet
se destramă cu gesturi sinistre
levitează printre nori, fluturând urechile batiste
ventilează altare-n amurg, spulberând prafuri cosmice
în ploi de feromoni astrali
pentru deliciul spectatorilor din stradă.

Ultimele lebede diafane
se petrec cu grație senzuală
printre capitellii de fildeș, peste viscerele de ambră
ale cașaloților masacrați cu plăcerea de a poseda
tot ce are valoare de palmares
pentru consumatorii de parfum și artă.

Culpabili de atavică indiferență
la suplicii levantine repetate obsesiv,
solvabile în orice instanță, admirăm cornul de fildeș
sculptat de naivi necunoscuți, expus opulent în vitrină
pe-o coapsă din piele de căprioară suavă
umplută cu fulgi autentici de lebedă.

Nimic nu justifică de ce inundăm
cu lacrimi acide obrazul verde-al planetei,
de ce nu conviețuim armonice, în simbioză cu natura,
dar coexistăm complice saprofit cu microbii,
de ce elefanții plâng de teamă și dor
și balenele se sinucid în masă.

Sora mea

Marinei Nicolaev

Dacă tatăl tău și tatăl meu
germinează-n duhul sfânt
înfrățiți într-un nucleu
de tubercul în pământ,
noi vom crește peste noapte
înc-o dată-ngemănate,
eu, o frunză de lalea,
tu, o altă frunză - sora mea?...

Tristeți solare

Se vor compune simfonii sublime
din ce în ce mai des,
pe clapele pianului, în surdină,
culpabile de armonie și eres,
vor sângea tot mai puține
degete solitare de lumină.

Noi vom fi întâmplări singulare
din ce în ce mai ireale,
postume scintilații globulare
din aurore boreale
ne-or repeta din novă-n novă.

Siderați de-așa tristeți solare,
în toată pământeană slovă
consemnate,
copii astrali din galaxii spirale
ne vor cânta nostalgice sonate.

Modus vivendi

Motto: *"Câte pasiuni în suflet - atâția stăpâni nemiloși"* - **Demophilos**

Acul debusolant al cruzimii
indică punctul terminus al clorofilei
din frunzele sacrificate
în memoria cărnii de tun;
toamna re trăiește consecvent
psihoza postumă a războaielor terestre.

Oamenii sunt anomalii vii
ce transcend defectul de seră al planetei
abrutizată de-atâtea decizii lucide,
cartele magnetice și tehnologii noi.

Nimic nu justifică
cruzimea de a nu supune cu pasul
și împlânzi cu brațele
distanța pur virtuală
insinuată perfid între noi,
nimic nu absolvă de vină
ignorarea tacită a gândului pelerin
ce o străbate aproape instantaneu
imun la fobii, prejudecăți,
vreme și stratageme.

Mai cred încă în dorința intrinsecă
a vieții
ce generează condiția desăvârșirii,
revin consecvent la axioma
hieratică
ce susține metempsihoza iubirii.

Tăcerea nu se prescrie

Din punctul meu de vedere
nimic nu s-a schimbat,
coaja din care muști prezentul
este o carapace
de broască țestoasă

ai ales să fii singur acolo

dusă în spinare
de doisprezece elefanți,
această arhaică lume a ta
își schimbă nebotezată cu iubire
doar longitudinea

întinsă pe patruzeci și opt
de picioare pătrate,
migrează din cetate în cetate
la aceeași latitudine
- a ta

trei elefanți plouă prin tine
și trei îți ning tâmpla
trei suflă furtună peste ceilalți,
ultimii trei dorm și acum
zborul licuricilor

nu știe nimeni
care le este menirea de grație

dar să nu-ți pese ce simt eu
socoteala se face, oricum,
între tine și Dumnezeuul meu

nu e nevoie de semne că pleci
în urma ta nu vor rămâne
amprente incriminatorii
nici circumstanțe atenuante
pentru indiferență

nimic

doar un tropot pantagruelic
de elefant
în curs de dispariție

și miros de omletă
la umbră postumă de copac
retezat din prășelele pământului

tăcerea premeditată
este acea crimă singulară
ce nu se va prescrie
niciodată
în marea mea cetate de șoapte.

Geometrie efemeră

Nimic nu are sens adeseori,
amintirile sunt endorfine
secretate de speranța oarbă.

Uneori plutesc și mi-e bine
deși pășesc pe ace de iarbă
vorbind liniștit despre tine
nepărților împărtășite ție
astăzi atât de străine mie.

Dacă promisiunile ar avea
statornicia conștiinței
și dacă pasiunea ar rezista
dincolo de infernul dorinței,
volatile tristeți excentrice
nu ar induce lacrimi
pe obrazuri simetrice
cât o eternitate de patimi
cât o renunțare de formă
la certitudini sterile...

Deținuți într-o aură diformă
amețițiți cu feromoni astrali
căutăm semnificații inutile
într-o geometrie efemeră
creată de emoții insidioase
și susținută de efectul de seră
al atitudinilor capricioase.

Panpsihism

Pântecul pământului și sămânța
nici separat, nici împreună,
nu pot crea și întreține ființa
fără binecuvântări pluviale
și privilegii de lumină solară
în bătrânul incubator planetar.

Dinastii de viețuitoare hărțuite
de întunericul din ele înseși
compensează cu lumină din exterior:
ființe aeriene, terestre, acvatice
cu aripi, rădăcini ori branhii,
opacizează generoase spații.

Iar dacă păsările tac uneori
și-adăpătorile par părăsite
deși sunt încă pline de semințe
e-aceasta o dovadă incriminantă
că generozitatea protectorilor
nu le hrănește adecvat zborul?

Vitrine gotice

Amiază de august.
Torente de ambră inundă
cuptoare vegetale.

Umbre străine
se suprapun pe asfalt
iubindu-se-n tăciuni.

Efigii fierbinți erup
eliberând de sechestre
culori din vitralii gotice.

Cu palme de ceară
topită, demiurgul solar
ne remodelează din lut,

implantează în minți
dorințele derizorii
ale relicvelor medievale

când manechine laice
mimau rugăciuni postdatate
lângă candelă inflamabile.

Lorelei

Ea e-o sihastră pe-această
ultimă creastă
a singurătății
numită culmea feminității

ghemuită covrig sub soare
plânge cu ciute
în cascade mute
munți de-albastră ninsoare

și curg prin iubitul ei izvoare
ofrandă misoginului
cum trec manechine-n vapoare
pe valea Rinului

fardate cu amăgiri
și îmbrăcate cu pânze subțiri
iubite sub umbre slute
în croaziere scurte.

Mai vie...

Simt că mai exist, sigur mai trăiesc
uneori, când pustnicul alb ninge
îmi spun: uite ce disperat se iubesc
fulgii lipsiți de pudoare și sânge!

De ce m-atacă un escadron de miei curajoși
condamnați la topire pe paturi de pușcă
și mă execută un pluton de pitici zeloși
ce de-a frunții coroană de piele mă mușcă?...

Simt că mai sunt vie, sigur mai sunt,
iar dacă nu mai plâng și nu mă frâng
e pentru că nu îmi întorc spre pământ
steaua oțelită în focul din gând.

Sonete și octave

Sonet fluierat puțin

Într-adevăr, nu-mi aparții, nu-ți aparțin,
așa cum ploaia se destramă aburită,
trăim deposedându-ne puțin câte puțin
peste un munte-ncins de-aramă și pirită

iar când, băltind într-o crevasă mărginită
încrezătoare-ncearcă să se cuibărească
devine-a lacrimii placentă osândită
să poarte pești de mucegai și-apoi să nască.

Într-adevăr, nu mă mai strigi, nu mai ascult
și parcă m-am smintit cântând prea mult
așa cum ieri și azi de-un fir de țipăt se susțin

la capete, păreri de buze înstrăinate,
la mijloc, spațiul neprivirii fluierând puțin
înnebunit de-a strigătului lipsă de eternitate.

Sonet despre mine

Răul și binele mă tantalizează simultan.
Erezii pelerinează liber între două altare
cu flori de cactus în pupile de-obsidian
și coroane de mă răcini pe frunți solitare.

Sunt evenimentul ce consolează clipa,
regretul ploii ce surprinde în aer aripa,

abstinența obrazurilor platonice atinse,
dorul scânteii încă vie, respinsă de foc,
capitularea rațională a iluziei învinse,
miza voluntară într-un joc de noroc.

Există ceva ce transcende tristeții din mine
dincolo de amăgiri ce m-au sedus compulsiv
o supernovă în devenire ori casta minune
a frumuseții intrinseci sacrificate naiv.

Conserve de lumină

Ce ninsoare insidioasă și tristă,
lipește nebuloasele nopții pe geam
mântuind tot ce știu că există...
L-am găsit pe pământ, îmi spuneam,

respiră, ca mine, doar lumină albastră.
Vom trăi în neaua din somn, murmuram,
pentru că numai fulgii minunii din noi
plănuiesc același zbor prin fereastră

cu-aceleași febrile pseudo-atingeri
imuni la acidul din prea recile ploi.
Dar ce nerăbdare ne colindă nebună

În spațiul acesta sleit de constrângeri
și ninge aripi potrivnice peste îngerii goi
eludați de chemări înghețate-n lumină...

Sonetul umbrelor pe-asfalt

Umbre de treceri metalice se decantau pe-asfalt
când mi-am ridicat ochii din nisipuri
esențiale de cremene și bazalt
sângerând goi sub roți și călcâie de chipuri.

Cineva mi-a mângâiat condescendent umbra,
te voi vindeca de-absența privirii, spunea,
mări de meduze se limpezeau tardiv pe deasupra
și pe suprafețe se-nfiripau straturi fine de nea.

Ninsorile capitulau ploilor, eu clipeam tot mai rar,
nisipul ud se surpa în retine, tot mai greu,
printre filamente verzi de oțel și mărar.

Absențele se-nveleau cu sticla spațiului meu
prezențele se dezbrăcau de timp în cădere, iar și iar,
parcă eram viu, doar motorul mașinii, clepsidra și eu.

Sonet vegetal

Am fost al lăcrămioarei somn stângace
respirând sub talpa capricioasă a unui vis
acest blestem e-acum un dor prescris
nu știu ce altceva mi-ar mai putea face

decât să muște inutil câteva sepale orfeline
până când din clorofila-mi sărutată doar de foc
și de pământuri rare alcaline
nu vor mai fi rămas decât tăciuni fără noroc.

Poate se va juca incoerent c-un puls mimetic
prin inima bătrână-a unui fetus
în osuaru-i fraged conservat ascetic

pentru renașteri singulare
în sufletul-mi binecuvântat cu flori de lotus
și-atins doar cu dureri de lăcrămioare.

Sonetul primului zbor

Dimineața a venit sub semn apocaliptic.
Ultimul transport transoceanic abia sosise
într-o cavernă de oțel, iar paznicul fanatic
al muzeului, intenționat desigilase

armuri medievale eliberând duhuri cruciate.
Mumiile se refugiau în subsoluri inundate
și se-mbarcau în epavele dorințelor amfibii
decimate de lăncile dezlănțuitor necrofobii.

Deasupra, câteva etaje trosneau incendiate
zguduite de considerente logice de mansardă
prăbușindu-se peste torsuri de naiade speriate.

Te așteptam cu inima învelită într-o brasardă
și cum inchiziția capitulase din aerogară
mi-ai întins aripile și am zburat întâia oară.

De-a licorna oarba

Te rog, nu mă mai lăsa să mă ascund după cuvinte,
scoate-ți de la ochi ochelarii de lemn și prinde-mă
de-o frunză sau de crupă, așa cum făceai înainte
de liziera iubirii. Nu, mai bine de zăbală, sărută-mă.

Nu mi-e bine fără tine, singurătatea e o renunțare
ludică precum moartea, și eu sunt încă vie.
Uite, îți ofer șansa de a te ascunde după răzoare
pline ochi cu trifoi, sau unde-i loc de noi și vecie.

Dacă vrei. Dacă nu, o să port ochelarii de Lună,
îmi fac mersul invizibil, dar cam șchioapăt de-o copită
și mă doare craterul din frunte.

Herghelia mă vorbește că sunt iapă de-o săptămână
și nu mi-a căzut încă spinul visului din potcoava tocită
de galopul poemelor cărunte.

Avem vocația risipei albastre

Cu orologiile de noi înșine inventate
am mărginit întâmplarea ingenuă
a clipelor ce ne însoțesc disperate
că se destramă-n uitarea continuă.

Când ridicăm aripa frunții prea senină
să ne reunim cu pustia nețărnută,
norii ne cumițesc cu apă și grindină

iar dacă ne supunem dorințelor oarbe
ne evaporă magma dezlănțuită
și matca celestă flămândă ne-absoarbe.

Dar avem vocația risipei albastre
și nostalgia zborului permanent,
suntem sămânța exportată din astre,
copiii de suflet ai timpului prezent.

Ea are ochi violeți

Moartea este-o zână cu ochi violeți
dansează serafic în pustiul din șesuri
poartă în tolbă resemnate săgeți
culpabile de fatale neînțeleșuri.

Ea încolțește neștiuită sub ierburi
soră de cruce cu-afânatul pământ,
măinile i se descompun în adâncuri
și urcă prin seva copacului sfânt.

Ea vine-ntr-o nevăzută cvadrigă
se-aud aproape iepele-i neostenite
din buze șuieră țurțuri când strigă
cu biciul seceră glezne nebănuite.

Amazoana aceasta-i trișoarea cu ochi violeți
ce-ascunde-n privirea mea asul ultimei dimineți.

Medalii de suflet

Ce se poate negocia din panoplia unui vânător?
Arbalete și săgeți cu vârfuri din cremene sau fier,
săbii și pistoale cu amprenta morții la purtător
pentru o inimă inocentă și resemnată, de miel?

Uneori sunt candela ce transmite Morse în ploaie
convinsă că sacrificiul meu nu e complet inutil,
ori piaița atinsă de trăznet pornind focuri de paie
pentru armonia între răul necesar și binele fragil.

Ai îngădui, ca Isus, să-ți fie biciuiți obraji la rând
ori ca Atlas să te oferi privirii Medusei, sperând?
Pradă oferindu-se într-un strigăt iubirii, ai fi?

Dacă n-aș face imprudența să exist, cum ai trăi?
Dacă aș face nebunia să mă meriți, cine-ai fi fost?
Fără medalii spânzurate de suflet, ai fi avut rost?

Promisă miracolelor de dincolo

Am memoria dezrădăcinărilor esențiale
pământurile mamei în călcâiele verii mă dor
prin haosul devenirii circumstanțiale
visez de la primul înot până la ultimul zbor.

Cuvintele iubirii, umbre la urma urmei,
eu nu le-am zidit în tăcere dintr-o dată
când ți-ai luat mâinile de la ochii mei
să întrevăd adevărul cu mânie, tată.

M-ai promis miracolelor de dincolo, mumă
și unde m-or ridica-n brațe iară, părinții,
de la creștetul apei până la geoizii de humă
m-or legăna-n ciutură de fântână, ei, sfinții.

Copile, îți las moștenire solzul și pana
să mântuiești mai departe lacrima și rana.

Sonetul ultimei pagini

O carte la picioarele ochilor tăi... în câteva pagini
buzele cuvintelor mele râd printre lăcrimioare,
fructele atâtor anotimpuri încoronate cu spini
se coc pe cactușii crucii învinse doar de ninsoare.

Știi că există un soi de magie în fiecare silabă?
Depinde de inima paginii dacă-i neagră ori albă.

Citește și spațiile dintre litere dacă vrei să înțelegi.
Este foarte probabil să fi spus prea mult ori nimic.
Dacă ai putea lumescul banal de excepțional să alegi
l-ai rupe precum un bob defect de-al soarelui spic?

Zborul începe cu zbateri de umeri neinițiate-n plutire
înlănțuite-ntr-un sacrificiu ce-adesiori pare nefiresc.
Dincolo de ultima pagină, planarea nu va fi amintire,
acolo versuri latente plăsmuiesc un licurici îngeresc.

Drumul gratificat cu o neîntoarcere

Nu pot lua asupra-mi acest incredibil simulacru de vină al relațiilor mercantile bazate pe echilibru saprofit. Bate-n ușă comisionarul anonim al unei societăți nonprofit să-ntrebe dacă doresc să donez câțiva pași de duzină.

Sigur că da, tocmai am dat afară pe ușa din față câteva trilioane de gânduri rare, obsedate de drumuri și un zbor dus-întors pentru iubirea de suprafață a unui pelerin iezuit colecționar de efeminate parfumuri.

El bate regulat în fereastră, cu pipa păcii simbolic aprinsă, când are nevoie de elixirul vieții, fără filtru de minciună, el afumă zilnic o duzină de femei cu siguranță nestinsă și caută adăpost tendonului vulnerabil în caz de furtună.

Comisionarul rupe din carnet o scutire de taxe pecuniare pentru anul morții, spune, vei plăti mai puțin cu o întoarcere.

Numărătoare în iunie

Astăzi din nou mă dezvelesc de cearcănul ruginii temporale, nu sunt copac, eu năpârlesc nevinovate straturi corporale.

Seara comit mereu același somn și mă trezesc într-un alt vis, în mine doarme un cireș enorm așa cum nu mi-a fost prezis.

Aceeași vină anodină ispășesc de-o clipă verde șchiopătând cu anul spânzurat în iunie

pe vârfuri mă ridic și socotesc din glezna umbrei sângerând cireșele ce-au amortit pe funie.

Aștept să ningă

Cu palmele în cruce suprapuse
vântul răsuțește nervos și grăbit
fir din fuiorul frunzelor răpuse.

În urma ghemului fugind dezrobit,
cu privirile de friguri seduse
și gândul nestins în fereastră zidit,

o parte din mine încă aleargă
cealaltă parte așteaptă să ningă.

Jungle reci

Mansardele se scutură de scrumuri
tencuială albastră și liliaci,
frigul își lipește fruntea pe geamuri
cristalizând rebegite jungle reci
și nove se-aprind fulminant în ramuri.

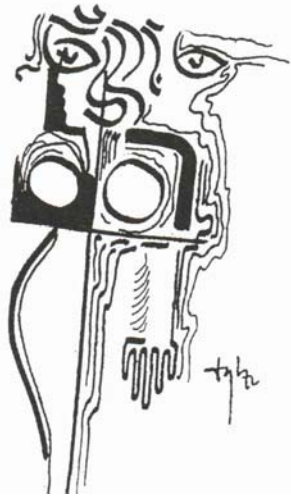
Tu, printre comete de nea aluneci,
unicorn de cristal, galeș nechezând
până-n inima sălbatecului gând.

Sporii iernii

Se copilărește iarna, iubite
vine mereu să doarmă lângă mine
se plânge alb de păsări ostenite
de străzi decolorate ori bătrâne
de-ale toamnei jucării ruginite...

Când mă strânge cu brațe orfeline
se cuibăresc sporii gheții livide
în noi și ningem emoții candid.

Omniprezenta mirare

Religia gesturilor simple

Nu dezbrăca de credință
gestul femeii cu mâna pe inima ta,

lasă-l să te sprijine
și să repete cu prozaică îngăduință:
facă-se voia sa.

Așa te-a înrămat în elipticul sine
gol decupat din mulțime,
crinul ei indivizibil.

Cu primul obraz întins promoțional
spre mângâieri anonime
te-a adorat plauzibil,

cu-al doilea, iertând transcendental
te va fi oprind din goană
c-un gest sinucigaș.

Îmbracă trecerea ei în icoană
cu întâmplarea pulsului tău pătimaș.

Cursa Atalantei

Mi-arunca la picioare
mere de aur
și veșminte rare, nobiliare
- eu fugeam de minotaur
cu gleznele învinețite.

Mă amăgea cu poeme zaharisite
ronțăite lasciv de furnici
- numai eu alergam printre urzici
cu tălpile-nroșite.

Cu garda jos
se-apropia avariat sentimental
troznind din fiecare os
de cavaler valah
vorbind de-o fermă de bumbac
și salvie
pe o feudă undeva-n aval

- doar eu treceam podul sub sabie
cu tâmplele julite.

Strigam "*ut ameris, ama!*"
mergând pe-același mal,
"*nu ți-am cerut mai mult, iubite!*"
- pierdusem cursa dar și teama.

Poem circular

...m-am ridicat pe vârfuri
până ce-n extaz
obrazul meu cu-al tău s-a învelit

și-așa, gol de-un obraz,
desfășurat în mătăsoase giulgiuri,
cu pulsul inimii te-am mântuit
iubindu-te cuminte
precum izvorul ce revine
să locuiască infernalul munte
imaculându-i împietrita profunzime.

În nemișcarea acelei clipe
scuturată până la goliciune
de ninsorile ce sunt risipe
pentru iubirile la ger imune,
pe stânci înghețau genunchii Lunii
iar îngerii cădeau în ruguri

eu mai credeam într-o minune
și întorcând al doilea obraz
în care sângerau ludic tăciunii
m-am ridicat pe vârfuri...

Retrospecție

Nu, nu am fost vie doar simbolic
într-o lume de roboți pragmatici,
când mi-arătau inimi de ceasornic
cu secundarul ruginind hemoragic
în dreptul orei de introducere
în metafizica sufletului de greier,
râdeau gâlgâind electronic:
ce glu-glu-mă mă bu-bu-nă!
și se spălau singuri pe creier:
nu noi, dragă - tu ești nebună!

Eu i-am iertat nemeritat, pe ei
și degetele cu burice de porumb
ce-au rupt mărgaritarul sideral
din mine, pentru treisprezece lei
și l-au pus într-o vază de cristal
40% concentrație letală de plumb.

Nu scria nicăieri în statistici,
cronici sau revizii anuale,
nimeni nu recunoștea, mureau clinic
patru anotimpuri excepționale,
dar pentru roboții aceștia agnostici
reapăreau altele, metempsihotic,
în scopuri promoționale
afișate pe ecrane și steaguri.

Primăvara, anemici de timpuriu,
se cuplau la prize de muguri,
până toamna consumau verdeață,
iarna - ghicitoarea cu ten puriu,
îi alegea ca o primadonă capricioasă
și ei cădeau precum bobii de gheață
de pe-a viscolului coasă.

Să-mi porți culoarea

Iar când mi-oi strânge-n brațe snop
averile bisericesti,
să emigrez într-un muzeu de rădăcini
deschis non-stop,
să-mi fii doar tu groparul anilor acești
și mire-al florii de mălin

din spini
așa o să revin
când sidefie, când cuminte
să-mi porți culoarea înfiată în priviri

suspin
să ți-l zidești
de muguriu în frunte,
expresie a voluntarei mele-mbobociri

și-așa,
cu titluri vegetale investit,
nicicând să nu-mi lipsești neîncolțit.

Tendonul omniprezentei tristeți

Sânzienei Mihăescu

Corbii acestei nemeritate dureri
cu ghearele germinând pe-o buză de glastră
mai ciugulesc încă din crinii zilei de ieri.

Tigrii iubirii orfane, seducători și analfabeți
-scăpați imatur din lesa albastră-
mușcă azi din tendonul omniprezentei tristeți
smuls din articulațiile tăcerii
sângerînd acuzativ între gerunzii-mi pomeți
tumefiați de impactul nemângâierii.

Părinte,
m-ai provocat cu mântuirea acestei mirări
aproape posibilă...

Iubite,
cât m-ai atins cu indiferența acestei tăceri
atât de penibilă...

Să nu fiți aproape de tunet când voi revendica
corbii cu aripa stângă de fulger trosnită!

Să nu-mi fiți mâna dreaptă când voi ridica
colții spadei de tigri ciobită!

Spațiul nelipsei

Incomensurabilă,
această stare de absență
a durerii...

universul meu nu mai are
rezerve de liniște

este locul geometric al nelipsei,
spațiul omniprezentei
eclipse de tine

nici stelele mele
nu-și mai încap în piele
fără tine
au atins masa critică
și sunt volatile din nemărginire
până-n nucleu

rămâi unde te visează plecarea

lumina acestor supernovae
nu se va vedea din nou
în visul acela.

Stare de asediu

Neobosite degete de tei
scapără pe asfalt
scânteii
din cremenea frunzișului înalt

nici un incendiu
în amnarele ochilor mei
doar al lacrimilor latent asediu

nici un semn de fum de la tine
doar fulgerări fără temei
și crengi caudine

primăveri internate în umbră
se încălzesc suferinde
în ambră
cu lumină dinspre niciunde.

Portret robot

Când vorbea despre noi,
reflexe de izvoare subterane
se propagau pe buzele-i încăruntițe

pe autostradă
se revărsau crabi incandescenti,
el mi-i culegea din păr cu ochii goi
și privirea plină de intenții singulare

nu, nu îmi amintesc
dacă avea alunițe sau mustață,
dar purta doliu în miezul planetei
și în vulcanii aproape stinși, pe față

când tăcea
sprâncenele îi erau așa grele
încât aterizam pe Lună de urgență

credea despre iubire că nu este
o relație în sens pragmatic,
ea există acolo unde
bate aripa și se înalță inima elegiatic

ultima dată a afirmat că în iubire
spunem ceea ce vrem să auzim,
apoi a dispărut fără
un cuvânt

dacă îl prindeți graseind în plasă
să nu-i dați pedeapsa maximă,
eu îmi retrag din lacrimi
plângerea
și voi plăti cu versul meu cautiune
cât mai am acest fluture de viață.

Despre nimicuri

Îmi spui nimicuri
mie
încorsetate în tertipuri
cu-atâta lăcomie
dezbrăcate
de-a sensului mărinimie...

Îmi scrii nimicuri,
tu
iubitul meu din plicuri
și mâneci cu atu
ce greu
e să mizezi pe fericire, nu?...

Îmi vinzi nimicuri
noi
despre tardive prototipuri
ale perfecte cifre doi
și maladive
clipe de neschimbat în noi...

Melcul damnat

Între noi a căzut
în numele dreptății
ultimul pod de pași
minat de trupele de geniu
ale judecății.

Numai târându-te flămând
pe frunze moarte,
cu tâmplele de lașitate
eliberate,
cu ochii larg deschiși
în ofensive ape,
mai pot să te concep
iubindu-mă
dezamorsat sub talpă.

Coaste complementare

Au fost timpuri când ți-ai fi donat
Coasta aceea superlativă
pentru replica-ți submisivă
de la cealaltă margine de pat,

numai să nu fii singurul cuvânt
fără pereche complinitoare și fertilă,

numai să ai o contraimagine umilă
și termen de comparație pentru nesfânt.

Iată, independenta coastă grațioasă
crează acum antiteze pentru tine,
te completează în tot ce-ți convine,
te copiază asimptotic și, ambițioasă,
numește această atitudine enervantă
de la tine împrumutată
și de amândoi jenant alimentată
- a sexelor revoluție emoțional egalizantă.

De câte milenii nu reușești îndârjit
să-nghiți mărul discordiei albastre,
de-atâta timp în pântecel-i rotunjit
se coace livada antagonicelor coaste.

Măr de piatră

Realitatea este un pește auriu.

În ape limpezi
întinzi mâna să-l prinzi
și te lovești de solzii reci ai pietrei.

Nu înțelegi de ce,
tu ai văzut cu totul altceva
unghiile tale i-au zgârâiat suprafața
avea gust și miros de ploi,
îți dădea târcoale,
aproape,
printre giulgiuri ca gheața
clipoceau înotătoarele sale dorsale
și coada bătea obrazuri moi
în adâncuri.

Amănuntele își pierd dintr-o dată
însemnătatea,
nicicum nu gândeai s-apuci mărul
ca piatra!
Îl privești din toate perspectivele,
cauți locul acela de grație
să-i muști carnea
cu ostentație
dar din trecut nu se mușcă,
miezul lui are savoarea expirată
a prafului de pușcă.

Neconvins
arunci piatra înapoi
și-aștepți să ți se limpezească iar
gălbenușul prezentului
în oul privirii.

Tulburați,
plămânii apei tușesc
sub acolada pieptului tău
și-acolo împietresc eu –
miez de măr într-un pește auriu.

Trei postulate ale tăcerii

Acum se aude departe
ce am tăcut dincolo de înainte.

Printr-un punct exterior
fracturii de cuvinte
ce ne desparte
se pot striga o infinitate
de dialoguri anterior
sparte.

Din toate armoniile posibile
derivate sub tâmplă
circumscrise în inimă
nouă ni se întâmplă
șoapta cu probabilitate minimă.

Vulturul de tinichea

Mănânc și sânger
La masa mea
coboară vulturul de tinichea
Eu așteptam un înger.

În lemnul mesei bat
cu inima cât pumnul
Colții din pieptul lui bombat
scrâșnesc în gol, ca unul.

Privesc cu milă-n jos
Sub coaja de nisip indiferent
cerberii se-caieră pe-un os
Călcăiul meu absent.

Mă-nalț și sânger
Vulturul de tinichea
cu inimă din carnea mea
ridică-n gheare-un înger.

Specie de tei ubesc

Când aştept
nu ştiu care din noi doi fuge
prin săbii de ferestre sparte
cu flori de tei între clavicule aprinse
ruşinat c-a fost condus fără recurs
până la capătul durerii.

Când taci
aud cum unul din noi doi strigă
că n-a plecat peste jăratec singur
purtînd încrezător în braţe
leşul ultimului tei mult prea ubesc
cusut stîngaci cu aţă albă.

Eu ştiu de unde începe teiu-acest
şi că nu se mai termină,
tu ştii doar unde te sfârşeşti
neîmplinit în niciun zbor ubesc
nelocuit de nici o tandră vină
a inocentei dăruiri copilăreşti.

Rostogolind pietre de moară
peste-a mea sevă de izvoare
s-a terminat războiul morilor de vînt.
Capitulînd şi eu şi teiul prea ubesc
ne-alăturăm coloanelor de prizonieri,
vii biciuiţi de-un mort grotesc.

Alpiniştii declaraţiei ratate

Să nu ne închipuim
mai glaciali decât suntem,

pe cine
pedepsim noi
viscolind fără motiv
creştetul unei impresii?...

Febrili, a câta oară,
escaladăm un gheţar fictiv?...

Mierea protocolară
a fiecărui zâmbet
inventat
din nevralgia stîncii
împietreşte în moalele privirii.

Moartea celui din urmă piolet
ruginindu-ne străini
în somnul minţii,
de-acolo din creştet doare.

Agăţaţi de convenienţe
sumare
ne sprijinim
pe gestul iubirii obosit
să se caţere pe absenţe.

Din poemele ei
numai trei silabe au lipsit
să ne ţinem de cuvânt...

Frontiera de vest

Voi închide frontiera de vest.

Plugurile ară no man's land
de jur împrejurul muntelui stâng,
de la stern până la axilă
și înapoi în semicerc manifest.

Țevile ciulinilor înverzesc
din inima grea de argilă
ce-și restaurează pulsul flămând
după ultima capitulare.

E liniște în miriștea de cucuruz,
mătase transparentă
crește hemoragic pe tunuri solitare,

santinelele ascultă sugar blues,
generalii discută minuțios planuri
de invazie iminentă.

Războiul dospește în adâncuri
cu fibrilații sălbatice
și în mine alunecă insidios o mină
pe ape roșii, freatică

ca și cum de-acum încolo
toate nopțile vor fi cu Lună.

Crochiu de toamnă

Ruginește-n aer clorofila tot mai rară
tușind ca un plămân verde încorsetat
într-un osuar prea strâmt de ceară
și aspirând de slăbiciune să se vindece
undeva la polul frigului îndepărtat.
Iceberguri martire sărută la tropice
ceafa febrilă a oceanului netulburat
de profeții despre glaciațiuni iminente
ce vor reveni punitiv, a câta oară?...

Ne desfrunzim de noi înșine ostentativ
precum copacul de falange divergente,
"doar pentru un scurt răgaz meditativ"
justificăm această nedefinită hibernare
când, despăduriți de suave sentimente,
îmbătrânim în mercantile sanctuare.

Căderea zilnică a îngerilor vegetali
ridică baricade în fața mareelor de gheață
ajunse în prim-planul acestui crochiu,
tendoanele luminii năpârlesc livizi crotali
iar mercenarii iernii sosesc din pustiu
să-năbușească rebeliunea culorilor în ceață.

Frunzele nimănu camuflează statui,
cariatidele își desprind ultimele cuiburi
de păsări migratoare atârinate de urechi,
cerberii brumei adulmecă prin parcuri
batalioanele pașilor rămași neperechi.
Mă-ntreb, de ce acum, așa febrili, ne oferim
frigului și cu ireconciliantă detașare
fructul toamnelor din noi naiv descoperim
spre-a fi cules cu seceri de ninsoare?

În loc de poezie

În loc de poezie
îți dezvălui aceste finale
intersecții carnale
unde poți să bați cuie.

În loc de lacrimi
las privirile-ți aspide
să se reverse lichide
în osuaru-mi de patimi.

În loc de golgota ruginii
mușcând nisip din tălpi pelerine,
te-nalț păcat al luminii din mine
în numele spălat al rușinii.

Câteva păreri și comentarii ale cititorilor mei pe Internet

Risipa albastră

<< Poezia ***“Întâlniri virtuale”*** este o exaltare a virtualității, născută din convingerea că scriitorul vremurilor noastre se adaptează cu succes noii conjuncturi tehnologice deoarece, în ierarhia valorică, el cunoaște sensul pur utilitar al spațiului virtual, dar și propriul rang pe care îl sanctifică: “Ne înfiripăm prin ochii aprinselor monitoare/ precum icoanele lucifobe tencuite-n biserici”. Este până la urmă o exaltare a produsului literar dincolo de mijloacele de redactare, dincolo de trăirile organice, de distanțele geografice. Actul artistic este văzut ca o împlinire, iar “întâlnirea virtuală” are aici sensul complementarității dintre public, produs estetic și artist, care la rândul său consumă ca mai apoi să îmbogățească bibliotecile “locuite de cuvinte sihastre”.

În ***“Regele nimeni”*** este greu de spus ce a dat naștere viziunii. Imaginea focală este “muntele nobil cu frunze de laur”, unul din motivele, spune autoarea, “pentru care exersam visând pe ascuns/ antigravitația și mersul pe sus”. La final vedem că pe trupul muntelui se insinuează, ca o lacrimă, una din versiunile eului poetic: “coboram lichidă la buza-i prea plină/ eu naiada muntelui, el regele nimeni.” Peisajul parcurs este sublim. Este mai întâi o iluzie a înălțimii, continuată de o iluzie a căderii majestuoase, translatată în imaginea solitară a regelui fără nume. În fapt este o neclintire - “păream vii, doar nemișcarea-i și eu” - muntele fiind expresia unei duble realități, dificil de manipulat – urcuș și coborâș, după cum eul poetic este în fond de esență umană, schimbătoare,

pastrând în starea ei lichidă, de lacrimă predispusă la curgere, germenii prăbușirii.

În "**Plecările noastre**" din primul capitol, unde cuvintele punctează gesturi de un erotism melancolic, cald, supravegheat de ochiul analitic al poetei. Iubirea este un dans în spațiu al liniilor și formelor, momentul separării celor doi încheindu-se cu un "adio extatic" și realizându-se într-o sincronizare perfectă, printr-o glisare a trupurilor în sensuri opuse, oglindirea fiind aceeași proiecție în celălalt.>> *Fragmente din recenzia "Luminița Suse și vocația extremelor" de Ioana Andreea Șefănescu*

<<De mult nu am mai citit ceva atât de revelator precum poezia **Regele nimeni**. E prima impresie în urma lecturii. Mesajul, captivant, îmi pare scris într-o formă cursivă, nestingherită. Cu toate că s-ar vrea parcă "încătușat" într-o formulă clasică, vedem totuși că nu este respectat cu strictețe ritmul, de aceea nu deranjează nici rimele cum sunt: îmbrățișate sau nu. Nu prevalează muzicalitatea textului, ci mesajul lui, ceea ce e pe gustul meu. Mai cu seama că îmi este aproape o astfel de stare, feminină.>> **Silvia Caloianu**

<<Recitesc și mi-e bine, revin și mai vreau să ascult. Și amuțesc: *iubirea ca o seceră albind, în carnea-mi verde ruginind*. Tânără în iubire, împlinită-n cuvânt.>> **Marina Samoilă**

<<În **Perpetuum Mobile** e de remarcat grația cu care exploatat posibilitățile de imaginare a copilului, de la registrul biologic, la cel spiritual. În acest fel nu mai avem de a face doar cu copilul ei ci cu întreaga rasă umană. Admir mult această capacitate de a reintegra partea în întreg. Ultimele versuri sunt cu adevărat o sinteză a viețuirii terestre. Mama își simte *noaptea* aproape - sentiment sfâșietor. Dar o bucurie launtrică dincolo de lumea carnală izvorăște: soarele

pruncului ei e la zenit, deci în plina ascensiune. Va urma inițierea în tainele vieții. Dar cui să ceară o astfel de investire, dacă nu unei mame divine, Mariei? În acest punct poezia devine tulburătoare, sparge orice barieră a canonului literar livresc și se apropie de ceea ce Noica numea *ființare în lumina cuvântului*.>> **Dan Mitruț**

Zborul imuabil

<<Capitolul al doilea, "**Zborul imuabil**", acordă un loc mai viguros temei iubirii. Inutil să mai spun că citim o autoare reflexivă mai mult decât senzitivă, pentru care dragostea se definește greu și numai în legătură cu alte teme mari. Joncțiunea cu tema iubirii devine în poemele Luminiței Suse aproape un reflex. Rare poemele în care sentimentul iubirii nu este prezent, după cum la fel de rare sunt cele preocupate exclusiv de ipostaze ale dragostei. Autoarea, veșnic îndrăgostită, nu își reprimă nostalgia după magia oglinzilor care au aici înțelesul proiectiei în celălalt: "Ne dor imaginile din oglinzile irișilor/ tot mai goi de magia iubirii" ("**Speculum Mundi**").>> *Fragment din recenzia "Luminița Suse și vocația extremelor" de Ioana Andreea Șefănescu*

<<Trebuie să recunosc că poezia **Despre iubire, numai de bine** este o abordare unică, deosebit de originală și complexă asupra a ceea ce înseamnă, în primul rând, poezie. Da, o poezie, însă nu din acelea pe care le găsești la orice colț, ci o inovație. Chiar dacă se prezintă sub aceeași formă, *stilul Oriana*, același sentiment și aceeași maturitate, fiecare dezvăluie încă o particică al acestui suflet sensibil. Trebuie să mai recunosc că aceasta particică mi-a plăcut în mod deosebit, atât pentru sensibilitate, cât și pentru *lucrătură*. >> **Beatrice Zornek Claudia**

<<În poezia **Axis Mundi** mi s-a părut extraordinară ideea coplanarității iadului/ raiului/

iubirii/ singurătății definită prin cele două axe intersectându-se în bătăile inimii tale.>> **Alex Băcu Colfescu**

<<Viziunea cosmică în poezia Luminiței este un punct de mare forță. Spre această perspectivă se poate ajunge pe două căi: plecând din interior, din inimă sau plecând chiar din infinire (Eminescu). Diferența este aparentă. În timp ce prima abordare cosmică se apropie de mistică, cealaltă tinde spre partea astronomică. Eu citesc ironia la adresa civilizației, nevoia obsesivă a rasei tehnologice de a controla totul. Controlul acesta excesiv este semn de entropie la nivel istoric, generator de tensiuni nerezolvabile. De aceea, **Neînchipuire** este o poezie de mare implicare, una cu adevărat serioasă.>> **Dan Mitrui**

<<Am vrut să rămân vrăjit, așa cum am fost la prima lectură. Am zis că trebuie să mă uit apoi, amănunțit, la arta construcției din poezia *Sfere de vedere concentrice*. Toată simbolistica desfășurată și bine stăpânită mai arată și altceva decât o vrajă. Este măiestrie. Este și un "orgoliu frumos", care frumos este lăsat să transpară. Dar ce nu este! Perfectă inspirație.>> **Adrian Fircă**

<<**Sora mea...** Îmi amintesc cum lucram împreună la tehnoredactarea primului tău volum, **Anotimpul licuricilor**, niciodată nu am putut comunica așa cu cineva, fără a fi nevoie de prea multe cuvinte. Este incredibil cum tații noștri au vrut să se cunoască peste noi, la masa împăratească...>> **Marina Nicolaev**

<<**Zborul vulnerabil** este poezie de volum. De fiecare data când citesc un poem "Oriana" îmi zic: cea mai buna poezie de până acum... Nu cred că ar mai trebui să spun ceva, sincer. Dar îi acord o stea,

fiindcă dacă nu aş da o stea ar trebui să îi dau pământ pe Lună, ori acela îl las pentru mai târziu.>> **Bogdan Geană**

<<**Mai puțin vinovați, oare?...** Te faci vinovată de prea multă frumusețe acolo în adâncurile tale unduoase prin care curg în șoaptă cascadele debutante. Doare... înțelegi? >> **Matei Ghigiu**

Adevărul eliptic

<<Eu consider că **Logica mânușilor și dinamica perspectivelor** este poemul care sclipește, poemul care numește, care arată cu degetul, care acuză și se acuză, poate cel mai sincer și mai bine construit dintre toate, un poem a cărui robustețe zdrobește nu prin forța afectului, pentru că tonul este mai mult flegmatic și nici prin forța imaginilor, pentru că ele sunt forfecate și așezate în ordinea haosului, mai exact în nici o ordine, respectând singura regulă a autenticității sentimentelor.

Mândria sângelui albastru de care am vorbit, intuiția precisă a simptomelor de care suferă valorile postmodernității alcătuiesc o demonstrație de admirabilă subtilitate în "**Logica mânușilor și dinamica perspectivelor**". "Am pierdut motivația mânușilor", spune autoarea, "unde va pe o stradă muzeu/ orice plimbare se termina cu perspectiva izbirii elastice de o poartă de fier/ eu am în sânge istoria *înaltelor porți/ ce știți voi?...*" Ironia este îndreptată către artificiile ieftine ale societății actuale de consum, către lozincile nesuținute nici științific, nici etic – "cuburile au intrare dar nu au tavan/ *sky is the limit*", în mare, către compromisul lamentabil pe care omul modern îl face cu mediul artificial care îi este străin și înscris, geometric vorbind, într-o fermecătoare, intangibilă lume paralelă: "doamnă secretară, am o constrângere de mână/ fierbinte ca o cafea turcească cu leuștean/ maleabilă ca un compromis cu Johny

Walker.>> *Fragment din recenzia "Luminița Suse și vocația extremelor" de Ioana Andreea Șefănescu*

<<Poezia **Trei postulate ale tăcerii** seamănă cu enunțurile paradoxale din scrierile lui Lao. Remarc efectul Doppler din primele două versuri: a auzi departe tăcerea lui dincolo de dinainte. Asist la o transmutare a timpului în spațiu și invers. În acest punct infimezimal, aflat la limita percepției stării normale de conștiință, se poezeste despre tăcere ca plin, potențialitate, nod de clepsidră. Condensarea fracturilor de cuvinte din dialoguri infinite, a simfoniilor în șoapte, gesturi alchimice. De altfel, mă duce cu gândul la o întoarcere la arhetipurile lumii, iar prin suspendarea mentalului, intrarea în starea de liniște. O întoarcere ușoară la sursa gândurilor, prin contemplare.>> **Dan Mitrui**

<<Liniște de liniștire. Mișcare descompusă *in frame* pentru savoirea fiecărui stop-cadru. În cuvintele tale mă simt acasă. Îți mulțumesc!>> **Mihai Leoveanu**

Sonete și octave

<<Sonetul **Conserve de lumină** este o introspecție luminoasă, compactă, încheată, reflectând trei tipuri de zbor. Se naște din interogație continuă și se sfârșește la fel. Retorismul există, întreaga poezie îl exprimă, ca pe un monolog interior care se întetește spre final, devine mai intens ca trăire, mai puțin ca act. Fiecare strofă este redată ca un suflu, o punte susținută cu pilonii însușirilor gestice, pentru că fiecare gest, verb sau acțiune este însoțită de un adverb, un complement sau un adjectiv care să o completeze, să o întregască. Trei strofe, trei zboruri frazate și conduse armonice, fără ruperi, cu simetria retorismului primei și ultimei strofe, diferența dintre ele fiind gradualitatea și

vivacitatea trăirilor, finalul lăsând locul unui anume tip de speranță, rece dar luminoasă. >> **Adina Ungur**

<<Eu situez poemul **Sonet fluierat puțin** în vârful creației tale, alături de poezia **Logica mânușilor și dinamica perspectivelor**. Mi-ar place să aderă la acest stil, mai simplist, dar nici să nu renunți la ușurința cu care meșterești asociațiile de cuvinte. >> **Ioana Andreea Șefănescu**

<<Sonetul **Numărătoare în iunie** mi-a plăcut cel mai mult, mi-a mers la "casa sufletului" cum zicea mama. Deși am o fire complicată, ador o anumită simplitate, eleganță clasică, de bun gust. Poezia acesta o are din plin. >> **Gabriela Martin**

Omniprezenta mirare

<<În poezia **Retrospecție** este evidentă separarea lumilor încă de la negația de început. Aceasta este o declarație de principii, ce taie orice argument contra. Gestul este metafizic, provoacă prin manifestarea realității viului contra sinteticului. În astfel de momente orice mișcare capătă valențe sacre aproape, mai profunde decât puterea imediată de pricepere, pentru că lupta se dă pe planuri subtile ce scapă ochiului.>> **Dan Mitrui**

<<Poezia **Retrospecție** este un fel de declarație de independență în fața banalului, un catalog al viciilor evitate, este un catharsis asumat și asta se simte încă de la primul vers scris într-o emoție testamentară.>> **Ionuț Simion**

Cuvânt de călătorie prin Geometriei singulare. Călăuză: Luminița Suse

Aș fi pornit istorisirea călătoriei mele printre filele "suseniene", dacă îmi permiteți să numesc astfel poeziile autoarei Luminița Suse, cu observații referitoare la titlul volumului, **Geometriei singulare**, ca și cum m-aș preface că nu-mi știu destinația sau aș încerca să caut sensul apropiat sau simbolic al concepției poetice, excelent reprezentate prin titlu. Însă, voi spune mai întâi ceea ce am întâlnit pe drum și bineînțeles locurile pe unde am mai poposit, cu ochii, cu degetele, oprind pagina sau notând, cu gândurile sau cu mine.

Călătorind, cum spuneam, din filă în poem, din poem în vers, din vers în vocabulă, idee, printre cele 5 capitole sau cicluri de poezii, am făcut trei escale între cuvinte și spațiile albe dintre ele. Le-aș nominaliza astfel:

1. *Poezia de dragoste*, unde autoarea ni-l prezintă pe iubit într-o lumină individualistă, chiar austeră, acestei "opriți" i-aș mai spune: *Bărbatul privat ca geometrie interioară*;

2. *Lumile* - prezentarea unei serii de lumi paralele, imaginând un existențialism vivace, metamorfic, unde eul poetic narează descriptiv lumea, ca pe o revelație onirică, creând o întregă filosofie a zborului propriu prin lumile posibile, trecute, prezente sau mai cu seamă, viitoare;

3. *Geometria* - modalitatea de expunere grafică a poeziei (ca formă estetică), a întregului volum, respectiv ideologia unei geometrie imanente a sinelui.

Îmi voi începe periplusul, povestind în ordine inversă descrierii de mai sus.

3. Geometria. Estetica aranjării versului.

Să ne amintim că geometria, ca știință, studiază formele și proprietățile figurilor spațiale. În prezentarea grafică a volumului **Geometriei singulare**, lesne se observă obsesia creativă sau o anume preferință a poetei de a-și exprima gândurile cuprinse în învelișul estetic al poeziei cu formă fixă, adeseori simetrică, purtând însemnul ordinii, al echilibrului. Păstrând același registru, cel al formei, observăm, de asemenea, grija autoarei de a se delimita de limbajul comun, banal, de sintagmele perimate, utilizând ca mijloace de expresie, neologismele, imaginile complexe derivate adeseori din metafore, ce nu alterează sensul ideii, jocurile de cuvinte (**Specie de tei ubesc**) sau modificarea în context a expresiilor uzuale, "răstoarnă comete din conuri de umbră", "umbra-mi hrănește guri de pământ", (**Inițierea licornei**).

Așa cum spuneam, lecturând creația în versuri a Luminiței Suse, remarcăm o tehnică bine însușită a scriiturii, maturitatea poetică, autoarea abordând cu îndrăzneală și pricepere multiple procedee ale prozodiei, formându-și în timp un stil personal de a scrie poezie. Începând de la structura versurilor, simetria rimelor, conținutul ideatic al poeziilor cu formă fixă (sonetele cu cele 14 versuri, majoritatea fiind dispuse în strofe a câte 4, 4, 3, 3 versuri sau octavele), până la utilizarea rimelor încrucișate, îmbrățișate, combinații de rime în aceeași poezie, rime de tip feminin - bisilabice, sau oxitone - de tip masculin, monosilabice. Poeta, deși promotoare a neologismului ca tendință de a depăși stilurile "non-curentului" contemporan, păstrează canoanele speciilor lirice, conturându-și gândurile în diferite forme ale poeziei clasice, rareori apelând la versul alb, liber specific modernității.

Un exemplu extraordinar de poezie cu rimă interioară, în care geometria construcției apare într-o dispunere simetrică a versurilor, este poezia **Despre**

iubire numai de bine, scrisă desigur cu un avânt ludic și ironic pe alocuri și prezentată grafic într-o formă deosebită, având aspectul, nu întâmplător, al unui fluture sau a unei păsări lansate într-un zbor vertical.

Fabula, povestea, întâmplarea, discursul poetic se prefigurează ca suspendate undeva într-un viitor presupus, finalul poeziilor nefiind aproape niciodată unul închis, dimpotrivă, jocul poetic pe care ni-l oferă lectura fiind cel al intuiției, poeta propunându-ne discret un final participativ, presupus, interogativ. Finalului îi este rezervată o porțiță deschisă spre interpretare, meditație, un drum care deși pare cel deschis duce doar în sensul pe care inițiativa lui l-a prefigurat în discursul poetic.

Acesta este și farmecul poeziei, finalul care aproape niciodată nu rupe violent sau tranșant drumul pe care autoarea ni-l propune din primele versuri, optimismul și speranța, cele care conferă forța și puterea redresării sinelui, incompatibilitatea spirituală și sufletească a celor doi iubiți, fiind prezentată episodic, în fragmente.

Geometria sinelui.

Oprindu-mă din nou la construcția poeziei, de data aceasta pătrunzând la nivel ideatic, descopăr în concepția poemelor un sine activ și static totodată, în raport cu lumile pe care le prezintă sau în care trăiește, contemplând. De aici apare uneori și senzația de răceală, austeritate, distanțare. Însă detașarea autoarei este doar mimată, absentă doar la suprafață. Eul poetic pare adeseori un observator imobil, narând despre trecut, prezent sau viitor, în timp ce privește exteriorul dintr-o anume perspectivă statică. Astfel, gestică poetei fiind mereu cea a mirării, a admirației, contemplării, a uimirii, a constatării, a risipei ș.a., exprimate în discursuri poetice de tip monolog, emițând întrebări retorice sau formulând judecăți de valoare, constatări, concluzii, etc. Rareori autoarea se

implică, devenind ea însăși un protagonist activ, folosindu-se implicit, ca imagine, de mișcarea propriuzisă, de actul gestic. **Poem circular** este una din poeziile care se distinge, din acest punct de vedere prin motricitate.

În aceasta ipostază obișnuită a eului (static ca prezență) poeta ne expune un trafic perpendicular al trăirilor conturbând până la tulburare propriu-i interior, acest flux de trăiri și sentimente trecând printr-o axa a geometriei eului.

Articolul demonstrativ (folosit adeseori) sau adverbele de loc și de timp plasează fabula poeziei cu ajutorul imaginilor compuse, într-o arie spațială strictă. Îi oferă lectorului încă din primul vers un punct clar de reper, dă un contur poveștii, arată cu degetul spre subiect, dezvăluindu-i ulterior forma și proprietățile. Astfel, subiectul primește un amplasament strict în spațiu, un contur, obiectualizându-se ca un corp geometric, cu traficul de trăiri migrând vertical printr-un etern **Axis Mundi**.

În poezia Luminiței Suse nimic nu pare la voia întâmplării, predestinarea, legile fizice ale universului, vor conduce destinul fiecăruia dintre noi pe căile dinainte stabilite, conviețuind ca entități singulare, într-un paralelism multiplu, interacționând cu toții în același macro-sistem universal.

Concluziile, culminația se prefigurează aproape de fiecare dată în penultimul fragment al poemei sau al strofei ultime, deschizând finalului o porțiță spre actul meditativ.

- *Eu aș completa că versurile Orianei sunt aliniate în coloane ca niște soldați pe câmpul de luptă. Și mai zic eu că ideea se supune dispunerii cuvintelor în vers, într-o ordine precisă, așa ca la armată. Eu cred ca Orianei îi place matematica...*

2. Lumile.

Luminița Suse povestește siderată și aproape absentă din cadrul în care plasează acțiunea, lumile pe

care le întâlnește, evoluția lor independentă de spațiul real, împrumutând de acolo doar o recuzită de elemente (cu valențe simbolice), creându-le imaginativ un sens ontologic. Esența acestor lumi interioare, pe care le relatează privind în geometria-i imuabilă proprie, este redată cu precizie și convingere de sine, împrumutând mereu o recuzită bine cunoscută din spațiul real, contemporan poetei. Așadar ni se prezintă în aceste lumi viziunea unei evoluții ontologice de tip migraționist, și metamorfic a ființelor sau chiar personificări ale unor obiecte cu valențe simbolice, și multiple existențe paralele în timpuri și spații diferite, dar paralele (**Aștept să ningă**, **Speculum mundi**, **Panpsihism**, etc.)

Descoperim printre poemele Luminiței Suse o adevărată filosofie a zborului, ipostaziat într-un mod individual și autentic. Divinitatea denumită *Geometrul sorții* are un rol decisiv în evoluția acestor lumi trecute și viitoare, el "sapă prelung răscolind/ zboruri în viitorul de cremene...", ciopliind "din stânca minții", (**Obsesia zborului**). În aceste lumi timpul pare și el un migrator, totul se mișcă se modifică, doar imaginea celor doi protagoniști apare ca neschimbată în decor, trăirile intense petrecându-se la nivelul axelor interioare ale personajelor amintite.

Rămânând în aceeași zonă, cea a înălțării, avem ocazia să întâlnim deosebite imagini spațiale, prezentate cu delicatețe: asincronia separării, a distanțării, prin zborul dublu al celor doi (**Unul din doi**). *Geometrul sorții* intervine probabil și aici, opunând cele două zboruri într-o ascensiune respectiv o coborâre, unul asfințind "în brațele celui temut/ neclipit de felină pândind" și "mișcarea într-un iris de lut", o balanță înclinată sus sau jos, niciodată la mijloc, un zbor simetric, dar asincronic, cum spuneam, al iubirii, lăsând la latitudinea cititorului să decidă care dintre cei doi este cel care urcă, respectiv cel care coboară.

Zborul protector apare ca înfățișând autoarea, din nou, într-o postură gingașă, însă puternică și protectoare în același timp, o femeie care ține sub una dintre aripi pe fiul ei, iar sub cealaltă ținându-și bărbatul, ocrotindu-i totodată cu devoțiune și iubire (**Zborul vulnerabil**). Aceste multiple momente ale zborului ne dezvăluie și o prezență ingenuă a eului feminin al poetei. Apare la un moment dat un anume tip de zbor înzestrat cu toate însușirile feminității (sensibilitate, gingășie, candoare, naivitate, etc.) și este firesc să apară astfel, deoarece gestul înălțării este o consecință a actului interior al iubirii. Pentru că, vorbind despre poezia Luminiței Suse, putem spune că aici, iubirea în sine se consumă ca un act interior, imuabil.

Alte imagini miraculoase pe care le-am întâlnit în drumul meu și pe care doresc să le menționez, ar fi, o evadare din muzeu a unei păsări de piatră, **Sonetul primului zbor**, imaginea deosebită a zborului din fântână **Ruperea de apă**, delicatețea, gingășia deosebită, spiritul ludic și candoarea înfățișându-ni-se din plin în **De-a licorna oarba** unde își cheamă iubitul ca pe mult-așteptatul complice la binecunoscutul joc al copiilor, cu o inocență fermecătoare.

1. Poezia de dragoste. Geometria interiorității bărbatului.

Iubitul apare ipostaziat binar:

1. ca o entitate de o esență total diferită de cea a femeii, privit ca fiind "un rău" evident, dar necesar, individualist și rece, adeseori. Acestea sunt poeziile care exacerbează trăsăturile din profilul cinic al bărbatului, el fiind imaginea care domină - în acest context - în poezie.
2. ca o prezență părtașă, dar neclintită în fața evedetei iubiri a femeii, consumate ca act interior, însă etalate uneori prin gesturile firești ale unei feminități vulnerabile. De data aceasta ea, femeia, apare

prezentată din perspectiva protagonistului implicat, aici, profilul ei, conturându-se.

Bărbatul poartă și el în sine o geometrie a eului, și cu toate că cei doi sunt ființe complementare, contururile lor îi îndepărtează, există mereu un spațiu separat, care îi particularizează pe fiecare dintre ei, nelăsând loc acelei contopiri spațiale, altfel spus, nelăsând loc și timp, împlinirii.

- *Eu aș întreba-o pe Oriana dacă mă lasă să le spun poeziilor ei monade? Pentru că mie așa îmi par aceste geometrii singulare. Ca niște entități singulare, unice, în care universul își reflectă total existența și care, deși solitare, interacționează între ele ca și roțile unui ceasornic, sau ca un sistem, voiam să spun.*

Antitetică acestei ipostaze ludice, gingașe a femeii, despre care aminteam înainte, apare pe alocuri ironia, ca mijloc de expresie. Rece și tăioasă, cinic reprezentată în câteva ipostaze ironia apare prezentă ca și concluzie sugestivă în finalul câtorva poezii. Aș remarca aici maturitatea poetei, subtilitatea sugestiei și precizia exprimării ideii în vers. Este vorba despre ciclul de poezii **Adevărul eliptic**. Unul dintre poemetele care excelează în registrul ironic este **Drumul gratificat cu o neîntoarcere** unde, dacă ar fi să citez câteva versuri sugestive, aș pune toată poezia în ghilimele.

Geometria sinelui bărbatului este și ea duală, pe de o parte apare bărbatul în fața căruia poeta își exhibă duios feminitatea, iar pe de altă parte, bărbatul ca imagine puternică a durerii maligne neîmpliniri, contrastând fatal și opunându-i-se definitiv, în opinia poetei. Întâlnim imagini interesante ale bărbatului-ulcior, bărbatul nesățul, care poartă mereu "apa la fântână", neciobindu-se, bărbatul-mașină, care conduce, în pieptul lui locuind un volan, bărbatul orgolios și neînduplecat, inima lui nefiind altceva decât "o amuleta frigidă de sticlă" (**Între brațele acestui bărbat**), bărbatul pofticios care mușcă chiar și dintr-

un măr de ceară, bărbatul pelerin iezuit întors, bătând în fereastră simbolic cu pipa păcii, afumând sute de femei, bărbatul-vânător și arsenalul său, bărbatul-vultur, ș.a. Alteori cinismul, realitatea expusă într-un mod tranșant, ironia sau autoironia, nu scapă ochiului critic al poetei insinuând cu subtilitate: "Era aprilie cu embrioni de magnolie, firește / și nașteri premature de vise cărunte" (**Dimineața de aprilie**). Sau o altă afirmație sugestivă, o constatare a unei stări de fapte: "Nu este suficient să fii doar puțin smintit / Să dărâmi sanctuarul unui vis megalitic" (**Fractura din aripa stângă**).

- *Eu vreau să spun că nu o văzusem pe Oriana, dar când i-am citit poeziile mi-am imaginat-o cumva, într-un fel, anume. Așa că, într-o seară de-a mea neliniștită, mi-am luat inima în dinți și i-am scris pur și simplu o notiță sub una dintre poezii. O redau: "Te rog să nu te superi pe mine, dar eu te văd ca pe o femeie albastră, crescută din mare, din ocean, dar nu de un albastru comun ci unul impregnat cu fel de fel de nuanțe de corali, aici ești mai mult cărămie, dar eu te văd mai mult albastră-marină. Și cred că ai brațe lungi și subțiri care se întind prin universuri și curăță stelele de praf." Chiar așa o și vedeam, albastră, înaltă, întinzându-se undeva peste ocean, protectoare. A doua zi, Oriana a scris un autoportret frumos din care s-au conturat mai târziu două poezii, **Albăstreaua sălbatică și Romeo nu mai există**. Voi cita și eu, câteva pasaje: "Romeo mi-a scris ceva mai violet decât trist/ că sunt o femeie albastră / ieșită din comun/ așa cum apa iese din matcă/ și inundă șesul cu ambiții marine/ [...] cu puțină imaginație/ chiar și constelația Orion, în apus/ are formele femeii fluture cu albăstrea pe coapsă/ denumită științific centaurea cyanus/ [...] așadar, în tot timpul acesta de interimat/ al cavalerul mioritic virtual/ mai puțin ca perfect și mai mult ca trecut,/ Eva se iubea incestuos/ cu o coastă cartilaginoasă/ din care ea însăși fusese plămădită/ Afrodita se naștea foarte*

ingenios/ din placentele marine,/ neasemuită/ Julieta, asculta manele extrem de tristă/ executând sepuku pe coji de măr/ mai verzi decât decențele." Asta, așa, pentru că veni vorba de bărbatul ca geometrie singulară.

Dualitatea interiorității individuale este de necontestat în concepția poetei, binaritatea, perechea, coastele complementare apar mereu ca motiv, însă singularitatea, solitudinea primează prin separarea geometrică a spațiilor interioare. Vorbind despre singularitate, poezia "Acolo, pe culme" este un îndemn pozitiv spre ridicare din negura singurătății, care poate fi până la urmă, nu un blestem ci o virtute.

*- Aici, dacă îmi dați voie, am să vă mărturisesc ceva. A fost odată ca în povești (numai că aceasta nu este poveste) un moment foarte dificil mie, care îmi dădea târcoale, mă bântuia, moment în care constatarea singurătății îmi părea cumplită. Atunci Oriana m-a luat de mână și mi-a arătat cum **Acolo, pe culme** este loc numai de singularități. Poate n-o să mă credeți, dar Oriana și-a întins astfel brațele-i lungi până peste ocean și m-a ridicat de jos, scuturându-mă de praful acela usturător. Am citit adeseori acel îndemn. N-aveam eu de unde să știu că de atunci încoace **geometrul sorții** mele, avea să mă cioplească în decurs de doar un an, de o mie de ori mai mult. Dar știu ca astfel, Oriana mi-a fost mereu alături. Mărturisesc că nimeni nu mi-a făcut un asemenea dar, pe care îl citesc atunci când mă doare, care mă ia de mână și mă ridică, pe care vi-l dăruiesc din partea ei ca pe un neprețuit balsam. **Acolo, pe culme.***

Închei aici povestea călătoriei mele prin spațiul denumit **Geometria singulară**, în speranța că și domniile voastre, cei care ați trecut pe aici, v-ați regăsit în drumul spre sinele immanent, pe care Luminița Suse ni-l oferă în poeme. Dacă aș încerca să rezum în câteva cuvinte versurile-cheie ale volumului, aș spune: totul începe și se sfârșește cu iubirea, astfel, Luminița Suse îi propune iubitului, complementar și totuși, atât

de diferit ei ca interioritate, "un adio extatic", pentru că în cele din urmă, cu toții suntem entități separate, geometrii imuabile singulare, iar împlinirea iubirii nu pare a fi întotdeauna posibilă. Cu toate acestea, prin natura noastră, iubim ființa complementară, alergăm mereu ca jumătăți androgine în căutarea împlinirii a cărei porțiță nu ni se închide niciodată. Suntem " Noi, printre oameni.../ne salutăm înclinându-ne tâmplele la fel" (**Rezervații pentru noi**) , "dar avem vocația risipei albastre".

Iar în loc de final, voi lăsa versurile să vorbească: "Gestul meu singular a rămas suspendat/ între tâmplele celui mai iubit bărbat" (**Gest singular**) pentru că "e loc numai pentru singularități/ acolo pe culme" (**Acolo, pe culme**).

Cu bucurie și cu mulțumiri pentru înțelegere, a dumneavoastră, călătore, **Adina Ungur**

Notă:

După câteva investigații, am aflat că vocea aceea care intervine, folosind liniuța de dialog, în jurnalul meu de călătorie, aparține totuși cuiva. N-am reușit să o șterg dar nici ghilimele nu m-a lăsat să-i pun.

Totuși, am dedus din context că vocea care vorbește despre poezia Orianei aparține lui Romeo Rostas. Dar cine să fie Oriana, n-am reușit să aflui!

Dacă sunteți curioși cine sunt cele două personaje, poate ar fi mai bine să o întrebați chiar pe autoarea volumului **Geometria singulară**, Luminița Suse.

Aceeași,

A.U.

Cuprins

Câteva cuvinte despre o surprinzătoare poetă

<i>neobarbiană</i>	5
Risipa albastră.....	9
Regele nimeni.....	11
Întâlniri virtuale.....	12
Acolo, pe culme.....	13
Plecările noastre.....	14
Între brațele acestui bărbat.....	15
Iubirea ca o seceră albind.....	16
Perpetuum Mobile.....	17
Lullaby cosmic.....	19
De vineri nu mai suntem tineri.....	21
Sonată pentru alge.....	22
Albăstreaua sălbatică.....	23
Romeo nu mai există.....	24
Sinergie sangvină.....	25
Ruperea de apă.....	26
Telegrama.....	28
Rezervații pentru noi.....	29
Gest singular.....	30
Îngere, nu mă prinde de călcâi.....	31
Ultimul emisar.....	32
Zborul imuabil.....	33
Speculum Mundi.....	35
Zborul imuabil.....	36
Axis Mundi.....	37
Zborul vulnerabil.....	38
Transparență.....	39
Obsesia zborului.....	40
Unul din noi.....	41
Despre iubire, numai de bine.....	42
Spovedanie.....	43

Mai puțin vinovați, oare?.....	44
Mateiada.....	45
Amurg.....	46
Fractura din aripa stângă.....	47
Memoria apelor.....	48
Din nou despre livada iubirii.....	49
Nici după ce privirile... ..	50
Conviețuire cu rana.....	51
În căușul palmei.....	52
Inițierea licornei.....	53
Miezul stâncilor.....	54
Adevărul eliptic.....	55
Logica mânușilor și dinamica perspectivelor..	57
Sfere de vedere concentrice.....	59
Adevărul eliptic.....	61
Dimineață de aprilie.....	62
Neînchipuire.....	63
Întâlnire cu Adria.....	65
Valori de palmares.....	66
Sora mea.....	67
Tristeți solare.....	68
Modus vivendi.....	69
Tăcerea nu se prescrie.....	70
Geometrie efemeră.....	72
Panpsihism.....	73
Vitrine gotice.....	74
Lorelei.....	75
Mai vie.....	76
Sonete și octave.....	77
Sonet fluiert puțin.....	79
Sonet despre mine.....	80
Conserve de lumină.....	81
Sonetul umbrelor pe-asfalt.....	82
Sonet vegetal.....	83
Sonetul primului zbor.....	84

De-a licorna oarba	85
Avem vocația risipei albastre	86
Ea are ochi violeți	87
Medalii de suflet	88
Promisă miracolelor de dincolo	89
Sonetul ultimei pagini	90
Drumul gratificat cu o neîntoarcere	91
Numărătoare în iunie	92
Aștept să ningă	93
Jungle reci.....	94
Sporii iernii.....	94
Omniprezenta mirare	95
Religia gesturilor simple	97
Cursa Atalantei	98
Poem circular.....	99
Retrospecție	100
Să-mi porți culoarea	101
Tendonul omniprezentei tristeți	102
Spațiul nelipsei.....	103
Stare de asediu	104
Portret robot.....	105
Despre nimicuri	106
Melcul damnat	107
Coaste complementare.....	108
Măr de piatră	109
Trei postulate ale tăcerii	111
Vulturul de tinichea.....	112
Specie de tei ubesc.....	113
Alpiniștii declarației ratate.....	114
Frontiera de vest	115
Crochiu de toamnă	116
În loc de poezie.....	117
<i>Câteva păreri și comentarii ale cititorilor mei pe</i>	
<i>Internet.....</i>	118
Risipa albastră	118

Zborul imuabil.....	120
Adevărul eliptic	122
Sonete și octave.....	123
Omniprezenta mirare	124
<i>Cuvânt de călătorie prin Geometrii singulare. Călăuză:</i>	
<i>Luminița Suse</i>	125